

VEZÉRCIKK

Őrsékváltás • Tóth László

Szíves elnézést kérünk KEDVES OLVASÓINKTÓL a nyáreleji késésért, aminek következtében a negyedik szám utolérte a harmadikat, így összevontan jelentettük meg bővebb – ha nem is dupla – oldalszámmal. Sajnáljuk, hogy az egyes szám ára lett az összevontra is rányomtatva. KEDVES ELŐFIZETŐINK szíves megértését remélve biztosíthatunk mindenkit, hogy őrizkedünk attól, hogy valakit is megkárosítsunk.

E kis bevezető után – hitben megnyerve mindenki bocsánatát – szólok arról, amit mint olvasó magamon is tapasztatok. Tudom, hogy a legráterőbb ember sem olvassa el minden alkalommal a lap impresszumát, mely felsorolja a szerkesztő bizottság névsorát, a kiadót, a tördelőszerkesztő nevét, stb. Amiért most mégis tollat ragadtam, – s e néhány sornak a fönti címet adtam – az, hogy szóljak röviden a főszerkesztői személyi változásról. Miért találjuk a már megszokott Makovei János név helyett Telegdi József nevét?

Makovei testvér, eddigi főszerkesztőnk – bár legutóbbi számunkban még azt nyilatkozta, hogy idejéből ezután többet szeretne az „Élő Víz” számára szentelni – már az Országos Presbitérium legutóbbi ülésén jelezte lemondási szándékát. Kisvártatva írásban is megérkezett döntése, amit – ismerve kiterjedt munkaterületéből, egyre bokrosodó tennivalóiból eredő túlterheltségét és a nagy távolságot, ami ugyancsak nagy akadály – kénytelenek voltunk elfogadni. A szerkesztőségi megbeszélésen kifejeztük köszönetünket munkájáért, melyre ezután is igényt tartunk – ha más minőségben is. Valamennyi munkatárs egyetértett abban, hogy ezután is gyakran szeretnénk olvasni gondosan szerkesztett körmondait, új és régebbi verseit is e lapban.

Az új főszerkesztő – Telegdi József testvér – eddig is szorgalmasan dolgozott a folyóirat számára. Valamennyien tudjuk, hogy írói vénával megáldott atyafi, akinek mindig szívügye volt közösségünk irodalmi tevékenysége. Bár jelenleg polgári foglalkozással keresi kenyerét, mint munkatárs szolgál a Budapest, Dózsa Gy. úti gyülekezetben, ahol kapcsolatot tud tartani a munka oroszán részét végző szerkesztőkkel: D. Nagy András és Dénes Ferenc testvérekkel. Kerepestartarcsán lakik, így a távolság az ő esetében nem jelent túl nagy gondot. Testvérünk a munkatársakkal történt egyeztetés után írásban is megkapta megbízását. Igaz, hogy a most szerveződő bibliai főiskolánk vezetőjéül is őt szemeltük ki, lelkipásztori gyakorlata és teológiai fölkészültsége alapján. Amíg a feltételek megérnek a polgári foglalkozástól való fölmentésre, ezen a területen helyettesítjük. Teljesidejű alkalmaztatása esetén mindkét feladatot el tudja majd látni, különösen, ha sikerül a főiskolát is Budapestre, vagy környékére helyezni. Urunk áldja meg az új főszerkesztő és valamennyi munkatársa fáradozását, hogy lehessenek az Ő nevének dicsőségére és valamennyi Olvasó épülésére és örömteljes meglelégedésére.

(Makovei János elkészülő sorait olvasóink a következő írásban olvashatják.)

Egy változás margójára • Makovei János

„Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak.”

Emberi életünk egyik legjellemzőbb vonása a változás. A múltó idő kérlelhetetlenül végrehajtja nem véletlenül és nem esetlegesen.

Nagy kérdés, hogyan érint, hogyan viszonyulunk a változáshoz – amelynek mindig rendelt ideje van –, hogy javunkat szolgálja. Az időben felismert változás mindig békességet jelent. Ha valami jó, kellemes a számunkra, abban nehezen fogadjuk és nehezen ismerjük fel a változás elérkezett idejét. Gyakran megállítanánk a Napot – Józsué módjára – abban a hiszemben, hogy áldásul szolgálna ez a változatlanóság.

Jó dolog felismerni a rendelt időt! Az Élő Víz, Közösségünk folyóirata, s az azt készítő – külső és belső munkatársak – is ebben a szakadatlan változásban élnek. Változik minden. A feladatok sokasága, az elkészített írások tartalma, színvonala, a kapott segítség is, az olvasók tábora, igénye, de hitünk és bizakodásunk nem változik abban, hogy Isten igazán megáldja e lapot.

Most változott a főszerkesztő személye is. Egyszerűen azon oknál fogva, hogy az adott helyzetben és körülmények között ezt a szolgálatot – úgy, hogy az igazán a lap javát jelentse – nem lehet jól betölteni. A békési gyülekezet, és a Békés-Csongrádi Körzet lelkipásztoraként, Budapesttől több mint 200 km távolságban élve lehetetlen úgy részt venni folyamatosan a lapkészítés munkájában, hogy ne háruljon másra a feladat tényleges elvégzése.

Elérkezett a változás ideje, és hiszem, hogy a folytatásban Telegdi József testvéremet Isten megáldja majd ebben a szolgálatban is!

A részfeladatok teljesítésében szívesen és örömmel maradok továbbra is együtt az Élő Víz munkatársainak közösségében.

„Dolgozzatok, mert én veletek vagyok!” – így szól a Seregek Ura. (Agg 2,4)

MEDITÁCIÓ

„Mire valók ezek a kövek?” • Tóth László (Lejegyezte: Varga Otília – Pécs)

(Részletek a kadarkúti országos konferencián elhangzott igehirdetésből.) Józs 4, 1–3. 20–22.
Drága Testvéreim? Nagyon örülök annak, hogy szinte minden korosztály képviselteti magát ezen a konferencián, a legfiatalabbtól a legidősebbig. A gyülekezet apraja-nagyja együtt lehet. Hála az Úrnak azért is, hogy itt Kadarkúton konferenciát tarthatunk. Ahogy telnek az évek, mindinkább értékelnünk kell ezt a lehetőséget. Egyre fontosabb lesz számunkra a találkozók, hiszen évente csak egyszer van lehetőségünk arra, hogy ilyen népesen együtt legyünk.

Engedjétek meg, hogy ma reggel olyan dologra mutassak rá a Szentlélek által, amit ha meg tudunk oldani, akkor az élet, a továbbfejlődés útja nyílik meg előttünk. Arra van szükségünk, hogy igazán eggyé tegye az Úr az Ő népét. Nagyon sokféle repedés látszik azon az épületen, amely az Isten temploma. Nagyon sok hajszálrepedés, imitt-amott már erőteljesebb repedések is láthatók. Melyek azok a repedések, amelyek igyekeznek eltávolítani egymástól a testvéreket, a gyülekezeteket, a nemzedékeket? És mit kell tenniük azoknak, akik szeretnék megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékében? Mi az, amit nekünk tennünk kell, időseknek és fiataloknak?

Szeretnék minden korosztályhoz szólni ma délelőtt, mert úgy gondolom, hogy közös felelősségünk az, hogy merre visz az utunk, és hogy tudunk-e együtt járni ezen az úton Isten Szentlelkének a segítségével. Tudom, hogy szeretnénk és akarunk, mégis nagyon sokszor válságos pillanatokot élnek át a gyülekezetek e probléma miatt. Vannak, akik a régi dolgokkal állnak szemben értetlenül, míg mások az újszerű dolgoktól idegenkedve azt kérdezik: „Mi ez, miért kell tapsolni egyáltalán? Hogyan lehet az, hogy a fiatalok ennyire elengedik magukat?”

– és sorolhatnám. Mit tehetünk ilyen helyzetben?

Az igében azt olvastam: amikor átkel Izráel a Jordánon, az átkelés emlékköveit válasszák ki a folyó medréből. Én azt hiszem, hogy ha a fiatalok ilyeneket hallanak, már borsódzik a hátuk. Emlék? Hát szükség van egyáltalán ilyesmire? Nem azok a fontos dolgok, amik régen voltak, hanem azok a döntők, amik előttünk vannak! Igaz, igenis vannak maradandó emlékek, olyan kövek, amelyeknek nem szabad eltűnniük. Vannak olyan értékek, amelyeket nem szabad tönkretenni, amelyeknek az infláció nem fog ártani. Vannak örökkévaló kategóriák az Isten gyülekezete életében, ugyanakkor vannak hagyományok, amelyeket nyugodtan sutba vághatunk.

Tudom, hogy az emlékekről fiataloknak beszélni nem népszerű dolog. Annyiszor elébük teszik az idős testvérek: „Bezzeg a mi időnkben!” – és a fiataloknak már megy föl a vérnyomásuk. Az emlékektől már kiütéseik vannak. Bizonyára hallottátok már a kis történetet: Egyszer a nagyapa fölküldte az unokáját a padlásra az emlékirataiért. Az unoka fölment, és mindent átkutatott, de semmit sem talált, csak egy papírhalmazt, amit szétrágtak az egerek. Lejött és azt mondta: „Nagyapám, az emlékeidet megették az egerek, nincs emléked többé.” Amit a tűz meg tud égetni, csak hadd égjen? De szeretném, hogyha megtalálnánk az emlékezés köveit, amelyekről gondolkodnunk kell, amíg ember él ezen a földön. És ami nagyon fáj nekem: a kereszténység legmaradandóbb vívmányait is kikezdi a cinizmus, a modern világra való hivatkozás, és ez a hívő népet kemény próbára teszi. Igenis szükség van ma is, a XX. század végén, a nagy aratásra készülődve szükség van arra, hogy megtudjuk, mik a maradandó értékek, mik azok, amiket igazán megtett a mi Urunk Jézus Krisztus. A kereszténységet nem teheti tönkre sem a cinizmus, sem a liberalizmus szele. Meg kell maradniuk azoknak a köveknek, amelyek Isten dicsőségét hirdetik?

Ott áll a Jordán közelében az új nemzedék, amely a pusztában született és nőtt fel. Úgy gondolnánk, ebben a gyülekezetben nem voltak nemzedéki problémák, hiszen az öregek már kihaltak Józsué és Káleb kivételével. Csak Józsué és Káleb a régi világ képviselői. Egy teljesen új nemzedék van itt, és nyilván 40 éves korosztály alatti. Csodálatos gyülekezet volt, fiatalok, nem?! Nagyon jó gyülekezet, igazi jó gyülekezet!

A mi gyülekezetünkben, hála az Úrnak, nagyon sok fiatal van. De az idősekre és a vénekre is szükség van a gyülekezetben. Mindenkire szükség van? Amikor Izrael fiai átmentek a Jordánon – így olvastam –, azon a helyen, ahol a papok lábai szilárdan megálltak az északról ömlő víz feltornyosult, a többi pedig elfutott. Ezen a helyen Isten csodát cselekedett Izráel életében. De ezek nagyon régi dolgok, miért kell erre emlékezni? „Nem elegendő csak az emlékekből élni.” – ez igaz testvéreim, de ne felejtsük el Istennek csodálatos dolgait, amiket cselekedett életünkben. A kövek nem Józsué nagyságát hirdetik – Isten dicsőségéről beszélnek.

A papok lába szilárdan megállt a sebes sodrású folyóban. Akkor még sok víz volt a Jordánban, különösen sok víz. Akik Palesztinában járnak, és megnézik a Jordánt csak csodálkoznak, mert nem látják a folyót; ott vannak a partján, de nem látják: olyan kicsi ma a Jordán.

Az első dolog, amit szeretnék kiemelni az idős testvéreim, a lelkipásztorok és a presbiterek számára: szükség van arra, hogy az ő szolgálatukat, az ő lábaikat az Isten megerősítse. A gyülekezet elöljárói, a lévíták, a vénék és a papok szilárdan álljanak és mozdíthatatlanul! Igaz, nagy igénybevétele volt az első percekben a papok lábainak, mert a víz megpróbálta elsodorni, de miután ők szilárdan megálltak Isten ígérete és parancsa szerint, a víz is megállt. Ezért „szerelmes atyámfiaik erősen álljatok, mozdíthatatlanul, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrnak” (1Kor 15,58). Sokszor hiábavalóan üresnek tűnik ez a fáradozás, pedig tudom, hogy Isten meg akarja erősíteni az Ő Szentlelke által a gyülekezet oszlopait. És igaz volna az, hogy nincs ezekre az oszlopokra szükség? Igenis szükség van rá.

Egy kis gyermekkel találkoztam ma reggel, aki mind a két markát teleszedte kövekkel. Itt az

úton gyűjtötte azokat. Palesztinában járva én is hoztam magammal a Golgotából egy kis darabot. A Jordán kövei biztosan sokkal nagyobbak voltak ennél. „Vigyétek ezt magatokkal, – mondja itt az Írás – és a szálláshelyen, ahol ma megszálltok legyen veletek.” Vigyétek magatokkal. Én nagyon szeretném, ha ezen a konferencián nemcsak egy éjszakára való, nemcsak egy eltennivaló emléket, tanítást vinnétek magatokkal. A kövek még hosszú ideig hirdették, és még ma is hirdetik Isten nagyságos dolgait. „Vigyétek magatokkal.” Gyűjtsetek köveket magatoknak! Ne azért, hogy legyen mivel megkövezni azokat, akik otthon maradtak, amikor haza viszitek a zsebetekben. Meghallgatjátok ezt a prédikációt, zsebreteszitek, hazamentek és előadjátok: „Megmondták a testvérek, mit kell csinálni a véneknek, a presbitereknek.” Aki nem jött el, az most megkapja a magáét. Vagy fordítva, az idősek a fiatalok számára gyűjtenek köveket. Nem ilyen köveket, hanem olyan emlékköveket vigyünk magunkkal, amelyek Isten nagyságát hirdetik. Ne felejtsetek el: az ég és föld elmúlik, de az Isten Igéje megmarad örökké, soha-soha nem évül el. Szükség van arra, hogy a Szentírás tekintélyének helyreállítását hangsúlyozzuk a gyülekezetekben. Nincs más alap, nincs más kő, nincs más fundamentum, ez az egyetlen egy, erre kell és szabad építeni. Olyan sziklaszilárd alap ez, amelyre bátran építhetsz felhőkarcolót is, megáll mindörökké. Ez az Isten Igéje. Vigyétek magatokkal ezt a követ is.

Még hadd szóljak pár szót az idősebb generációhoz; azokhoz, akik éppen a visszaemlékezésben nagyon sok örömet, felfrissülést és új reménységet kapnak. De az új megnyilatkozásokkal kapcsolatban sok idegenkedés vagy fenntartás van bennük. Mi az, amit nekünk tennünk kell? Hadd kérjem nagy tisztelettel és szeretettel: időződő testvéreim, igen fontos, hogy rugalmasság legyen bennünk, és készek legyünk befogadni a fiataljaink nem mindig olyan kiváló megnyilatkozásait.

Külföldi testvéreim megkérdezték: miért citromlébe merítjük be a mieinket, hiszen nagyon savanyú az ábrázatuk. A magyar hívők nagyon szomorúak. Miért nem tudnak ők is örülni? Úgy gondoltuk, hogy a kesergés, a búsulás a mi feladatunk, amit az Úrtól kaptunk, és minékünk ehhez ragaszkodni kell. Hadd mondjam, elsősorban a fiataloknak: igenis megvan a helye a bűnbánatnak, igenis megvan a helye a sírásnak. Az Ige is azt mondja, ideje és helye kell, hogy legyen ennek is a mi életünkben. De szerettem, helye van a nevetésnek, az örömnak, helye van a dicsőítésnek is. Kedves idős testvéreim! Nemcsak a régi módszerekkel, új módon is kell és szabad dicsőíteni az Urat. Kell, hogy el tudjuk hordozni azokat, akik esetleg más módon nyilatkoznak meg, mint mi. Nagyon jó, hogy nem vagyunk egyformák. De nagyon rossz, ha nem tudunk egyik lenni, és nem tudjuk kiegészíteni, egymást, és ebből a fenntartásból, a másságból, a különbözőségből szakadások származnak a gyülekezetekben. Úgy olvasom itt, hogy a papok lába szilárdan állt azon a helyen, ahol az Isten adott nekik bizonyosságot. Bizonytalanságot, bizonytalankodó lépteket, elbizonytalanodást, tapogatózó lépteket, útkeresést érzek nagyon sok területen a gyülekezeteinkben. És nem mindig sikerrel történik ez. Testvérek! Nagyon nagy szükség van arra, hogy a Szentlélek az időseket meg tudja eleveníteni, és rajtuk keresztül Isten üzenete eljuthasson a gyülekezetekbe. Igenis, a gyülekezet véneinek, a gyülekezet idős rétegének rendkívül fontos feladata van.

Szeretném az apákat, a véneket, az atyákat a gyülekezetben aktivitásra felhívni. Vajha a Szentlélek igazán át tudná melegíteni, mozgásba tudná lendíteni, meg tudná szilárdítani a gyülekezet elöljáróit mindenütt, szerte az országban, hogy az apák újból átéljék Isten hatalmát és erejét. Az az Isten nem változott meg, aki Mózeset vezette kemény ellenállásokkal, lázadásokkal szemben. Nekünk sincs keményebb harcunk, nincs részünk keményebb támadásban, mint Mózesnek volt az őt megkövezni akarókkal szemben. Rengeteg zúgolódást, lázadást átélt Mózes, de volt a fiatalok között egy Józsué is, aki azután odaállhatott az élre. Nem volt már nagyon fiatal Józsué, amikor ezt a szolgálatot elkezdte, sőt! Szükség van tehát arra, hogy a Szentlélek igazán kezébe tudja venni a közösségnek ezt a rétegét. Ez a derékhad, létszámban még mindig nagyobb része a gyülekezetnek. És tudom, hogy Isten ezt meg akarja

tenni, és Ő meg is tudja tenni, ha mi engedelmesek vagyunk.

Az idősebb testvérekhez szólok még mindig. Mi megszoktuk a maroknyi liszt és a korszó fenekén lévő olajból való gazdálkodást. Tudom, Isten különleges áldása az, hogy addig, amíg az eső a földre el nem jön, marad egy kis parázs, egy kis tűz, egy kis olaj, egy kis liszt. De szerettem, az Úr esőt akar adni a földre! Addig kellett ezekkel a módszerekkel, a spórolós gazdálkodással élni, amíg Isten az aratás idejét el nem hozta a mi életünkbe. És ma arra van szükség, hogy megszapordjon az olaj, új liszt kerüljön a vékába. Arra van szükség, hogy a Szentlélek olaja újra megtöltsen a korszókat mindenütt. És az üres korszókat meg fogja tölteni! Ki kell üríteni ezeket a korszókat!

Ha majd megkérdezik a fiak, hogy „mire valók ezek a kövek, akkor mondjátok el...” A fiak sokszor megkérdezik, hogy mire jó ez, minek gyűjtöttetek össze ennyi kacatot. Összegyűjtik, fontosnak tartják. Megkérdezi a gyerek, minek ez? „Fiam, szükség lehet rá.” Persze ugyanez megvan a másik oldalon is. Amikor egy csavart kell keresni, akkor nincs sehol az egész házban. Milyen jó, ha a nagypapa még mindig több dobozban őrzi a csavarokat! Némelyikre talán soha nem lesz szükség, de egyre, kettőre szükség lesz. A fiatalok nagyon hamar megkérdezik: „Ezek a kövek mire valók? Van valami értelme ennek, hogy itt vannak? Egyáltalán, miért jelent nektek ez olyan sokat? Mit tudtok annyit beszélni erről? Mit tudtok annyit örülni annak, hogy itt vannak ezek a kövek? Régen el kellett volna dobálni őket! Kacatok, értéktelen dolgok!” A fiatalok nem tudják, hogy mi ez.

Hadd kérjem fiatal testvéreimet, ne ilyen megközelítésben, de nyugodtan kérdezzétek meg az idős testvéreket, hogy ezek a kövek mire valók. Kérdezzétek meg, és nagyon sok drága titokra fog fény derülni. A köveknek van jelentőségük, nem összehordott, ócska dolgok, nem az idősök hobbijából cipelt dolgok ezek. Nem. Ezek alappillérek, ami nélkül nem áll meg Isten egyháza.

Hadd kérjem az idős testvéreket is: várjátok meg, amíg megkérdezik, hogy mire valók ezek a kövek. Még fel sem figyeltek rá, de mi már mondjuk nekik, hogy „tudjátok, mi volt, tudjátok, hogy volt”. Elmondjuk. Már a könnyökön jön ki. Tudom nem könnyű dolog várni. Sokmindent megélték a fiak, ennek jó és rossz tapasztalat lett a következménye, de el fognak jönni és megkérdezik: „Mondjátok, ezek a kövek mire valók?” Amikor ilyen módon megnyílik a fiatalok szíve elmondhatjátok azt a bizonyosságot, ami a kövekhez fűződik – Isten hatalmának és erejének bizonyítékai ezek. Újból mondom, testvérek, nem Józsuet hirdetitek, nem a véneket, nem annak a tizenkét embernek az erejét hirdetitek, akik odacipelték a köveket, a Bibliában föl sincs írva a nevük – hanem annak az Istennek a nagyságát, Aki megállította a Jordánt és Aki száraz lábbal átvezette Izráelt a Jordánon, Aki a legnagyobb problémákban is megoldást adott Izráelnek. Az az Isten a mi Istenünk, nem változott meg. A kövek ezt hirdetitek. A történelem az élet tanítómestere.

Azt is be kell vallanunk, kedves idősebb testvéreim, hogy bizony összegyűjtöttünk sok fát, szénát, pozdorját. Persze, „szükség lesz rájuk”, mert majd mind meg fog égni. A munkánkat meg fogja próbálni a tűz. Rengeteget fáradozunk égő anyagok gyűjtögetésével. Olyan szépen tudott egyik vagy másik testvér imádkozni, valami különlegesen szolgált valaki, és ezt összegyűjtve azt gondoltuk, maradandó lesz. Nem, ezek le fognak omlani, mert rengeteg olyan dologból bálvány lett, aminek le is kell dőlnie. Én teljesen egyetértek ezzel. Nagyon sok olyan tanítás van, nagyon sok olyan érzelmileg és mi általunk kreált dolog, kialakított hagyomány és szokás van, aminek össze kell dőlnie. De testvéreim, a maradandókat, a köveket ne szórjuk ki a szemétké! Ezeket őrizzük meg örök emlékeztetőül, mert szükség lesz még rájuk. A következő nemzedéknek is szüksége van azokra a pillérekre, amik nem mozdulnak meg soha. Az Isten erős fundamentuma ez. Hagyjuk, hogy megégjen minden, ami tűzre való. A tűz megpróbálja, hogy mik a maradandók, de a tüzes kövekből még nagyon sok áldás fog származni. Hadd kérjem az én fiatal testvéreimet arra, hogy próbáljuk meg megtalálni egymás kezét.

Az ószövetségi Szentírás ezzel az igével fejeződik be: a követ az Úr napja előtt el fogja végezni azt, hogy az atyák szívét a fiakhoz és a fiak szívét az atyákhoz fordítja. Erre van szükség ma, hogy a nemzedékek közötti repedések a gyülekezetekben betömődjenek. A mostani szokások, a nagyon divatos szellemi irányzatok között sok olyan van, ami a felét sem fogja megérni annak, amit megért az eddigi. Hiszen ma is kialakítunk szokásokat, és az újnak nevezett szokásokhoz jobban ragaszkodunk, mint a régi tradíciókhoz. Meg kell tanulunk, hogy megtanulják és megértsék a fiak, hogy a kövek mire jők, ugyanakkor megtanulják az idősödő testvérek, a kövekhez nagyon ragaszkodók, hogy vannak mulandó, átmeneti dolgok is, amik a mai kor emberének szükségesek. Én azt hiszem, hogy a próbájuk ezeknek is meglesz. Ezen a délelőttön arra kaptam felhatalmazást, hogy a repedésekre mutassak rá, és szeretettel kérjem, hogy próbáljuk meg, ifjak és idősek egyaránt, megnézni értékeinket, a maradandókat magunkkal vinni, és nagyobb toleranciával, nagyobb szeretettel, türéssel fordulni a fiatalok illetve az idősek felé. Szükségünk van egymásra! A jövő útja – ha van számunkra jövő – számunkra csak az lehet, hogy több türelemmel várjuk amíg megkérdezik, hogy mire valók ezek. És szeretettel, nem felülről, hanem sok-sok szeretettel mondjuk el a kövek jelentőségét, beszéljünk az Igéről, a hit alappilléreiről, a gyülekezeti életről, és fogadjuk be azokat, akik be akarnak jönni. Legyünk nyitottak a nagyobb áldás, a nagyobb aratás felé. Legyünk készek fogadni ezeket, és az Úr kenjen fel minket erre a szolgálatra bennünket, hogy tudjuk megoldani ezeket az ellentéteket a gyülekezeten belül. Sok olyan dolgot látok, ami megosztja ma a gyülekezeteket, nemcsak a közösséget. A gyülekezetek önállósodási folyamata már elég régen elindult. Ebben nagyon sok pozitívumot látunk, de olyan dolgokat is, amelyek nem biztos, hogy örvendetések, mert nem állnak meg a gyülekezet határánál. Próbáljuk meg ezt felismerni, és próbáljuk meg, atyák, megnyitni szívünket a fiatalok iránt. A fiak szintén legyenek nyitottak, hogy a Szentlélek el tudja végezni munkáját az Úr eljövetele előtt. Testvérek! Nagyon rövid már az idő! Ezt a kis időt egységben, közösen, együtt szolgálva kell, hogy Isten népe kihasználja. Ámen.

ÍRÁS AZ ÍRÁSRÓL

Az igazi hálaadás • Balogh Miklós

„Egy pedig ő közülök, mikor látta, hogy meggyógyult, visszatérel, dicsőítvén az Istent nagy szóval: És arccal leborul az ő lábainál, hálákat adván néki: és az Samariabeli vala.” (Lk 17,15–16)

A hálaadás nem olyan természetes az ember életében, mint a kérés. A kérésre a szükség kényszeríti az embert, de a hálaadás egyáltalán nem kényszer, a hálaadás önkéntességből fakad.

Ennek megfelelően a hálaadó ember lényegesen kevesebb, mint a kérő. Még százalékarányban is ki lehetne fejezni a felolvasott igék alapján, hogy mennyire kevés azoknak a száma, akik hálát is tudnak adni, nemcsak kérni.

„Egy pedig öközülök...” olvassuk, de ez az egy, ez a kevés igazi hálát adott. Hát van nem igazi hálaadás is? Nem is kevés. Ismerek egy embert, aki azért adott hálát az Istennek, mert sajátmagát nagyon jónak találta. – Miből fakad az igazi hálaadás?

1. Felismerésből fakad: „Mikor látta, hogy meggyógyult...”

Felismeri, meglátja, hogy mit nyert Istentől Jézus Krisztusban. (Gyógyulást, mindent, amit egy egészséges ember elérhet testi és lelki téren, halálraitélt állapot helyett kegyelmet, halál

helyett életet, véges élet helyett örök életet.) Meglátod-e, felismered-e mindezt? Ha nem ismered fel, nem lehet hálaadásod igazi, ha pedig nincs igazi hálaadásod, akkor nincsenek látó szemeid.

Aki nem tudja értékelni azt, hogy mi volt és mivé lett, akinek nincs életújító különbség a régi és mostani élete között, aki nem tudja észrevenni a különbséget, mert lényeges különbség nincs is, az nem tud igazi hálát adni, nem is tudhat, hiszen nem látta meg, hogy miért kell hálát adnia.

De még ez a felismerés sem elég önmagában ahhoz, hogy hálát tudjon adni. Mert vannak olyanok, akik tán érzékelik valamennyire Isten kimondhatatlan ajándékát, de nem jutnak a tétlen szemlélődésen tovább. Az ismertetett történetben a helyzet felismerése

2. Cselekvést eredményez: „...visszatére...”

A te felismerésedet, látásodat – vagy, ha tetszik – a te hitedet mutasd meg nékem a te cselekedeteidből, mivel csak így érzékelhető (Jak 2,18b).

Ezt a cselekvést nem befolyásolhatja az a tény, hogy a másik ember sem teszi, még az sem, hogy senki sem teszi abból a közösségből, amelybe tartozom, még ha senki sem váltja valóra körülöttem a cselekvés hálaadását, vagy a hálaadás cselekvését – én valóra váltom, mert nem emberekre nézek, hanem arra, akitől életem nyertem, aki méltó az én igazi hálaadásomra, mivel az a gyógyulás, az az Élet is igazi, amit tőle nyertem.

Az igazi hálaadás: visszatérés, újratalálkozás Jézus Krisztussal. A hívő ember, a meggyógyult ember élete sok ilyen újratalálkozásból áll, sok ilyen visszatérésből, tehát egész élete hálaadás.

Ezt a cselekvést a tapasztalatokból megizmosodó hit hajthatja csak végre. Az igazi hálaadás

3. Isten dicsőítése,

és megfordítva: Isten igazi dicsőítése a hálaadás. „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem...”

Ez a meggyógyult ember nagy szóval dicsőítette Istent.

Jézus lábánál, Jézus közelében van mód és lehetőség a hangos bizonyágtételre, mely tulajdonképpen az ő dicsőítése. Legyen a mi hálánk is hangos bizonyágtétel! Ne legyenek néma ajkák az imaórákon! Az igazi hálaadás

4. Alázatosságra tanít: „...és arccal leborula...”

Hogy a kérő ember alázatos, az természetes, hisz büszke koldusnak ki adna valamit! De a meggazdagodott, a legnagyobb kinccsel, az étellel meggazdagodott ember alázatossága nem természetes. Hát akkor milyen? Természetfeletti, csodálatos tulajdonság az alázatosság hálaadása. Ezt csak az Úr Jézustól lehet megtanulni, az ő jelenléte erre int, tanít. Nem igazi az a hálaadás, amelyből hiányzik az alázat. Van ilyen is? Olvastam egy emberről, aki a templomban büszkén dicsekedett saját érdemeivel az ő hálaadásában... – Az igazi hálaadás

5. Nemcsupán köszönetmondás, hanem áldozat is.

Áldozat volt maga a visszatérés is, de az a tény, hogy arccal leborult, sajátmagának önkéntes odaadását jelentette. Uram, én életet (!) kaptam Tőled, ezért hálám jeléül mindenem odaadom Néked!

A visszatérő ember hálája valóban áldozat a tőle telhető legnagyobb áldozat volt, helyesen fejezi ki maga az Ige szava is: „Hálákat adván néki...”

6. Eredménye nem marad el,

mert – amint erről valahol olvastam – „a hálaadó ember közelebb jut Jézushoz, mint a kérő.” Amikor kérni mert a többivel, azt olvassuk, hogy távol állottak meg, de most ezt: „...és arccal leborula az ő lábainál.”

Tegye az Úr élővé és hatóvá bennünk a fenti ígét, hogy a mi hálaadásunk is igazi hálaadás legyen örökkévaló eredménnyel: kerülhessünk majd olyan közel Jézushoz, hogy „szemtől-szembe, színről-színre láthassuk Őt”.

Az egész föld leborul előtted – Zsolt 66.

Megosztott bánat: félbánat, megosztott öröm: kettős öröm – tartja a közvélemény. Mindezt azonban tovább is fokozhatjuk: minél több emberrel osztjuk meg bánatunkat, annál kisebb bánatunk, s minél több emberrel örömlünk, annál több örömünk lesz.

A zsoltáriró az egész földdel, vagyis a föld minden lakosával akarja megosztani örömét, hogy még több legyen, noha így is oly nagy, hogy kifejezésére kevésnek érzi önmagát, s ezért segítségül is hívja az egész földet, hogy örvendezését minél méltóbban fejezhesse ki.

Örömeinek forrása maga Isten. Nem csoda, ha nem fér meg benne az öröm, hanem meg akarja osztani mindenkivel. Nekünk van-e olyan nagy az Istenben való örömünk, hogy meg kelljen osztanunk másokkal, mindenkivel?

Hogyan gerjeszti, fokozza a zsoltáros ezt az Istenben való örömet, amellet, hogy mindenkinek hirdeti? Meglátja és meglátatja Isten hatalmát az ő műveiben:

„Mily csodálatosak a te műveid!”

És valóban csodálatosak! Évezredek óta témát ad a teremtett világ a művészeknek, költőknek, íróknak, tudósoknak, és sokszínű gazdagságát újabbnál újabb törvényszerűségeit, csodáit nem tudják kimeríteni soha. Aki a természet szépségében Isten kezének munkáját is meglátja, az többet lát az átlag embernél, tehát öröme is több lehet. Nagyobb örömforrásból, nagyobb öröm...!!

Továbbá meglátja és meglátatja Isten hatalmát az embereken:

„Jöjjetek és lássátok az Isten dolgait; csodálatosak az Ő cselekedetei az emberek fiain.”

A történelem eseményeiben is többet lát a vak véletlennél. Visszatekint népe vándorlására, s a későbbi eseményekre, amelyekben csodálatos módon vezette és őrizte Isten az Ő választott népét a pogány népek tengerében. Minden nép – különösen, ha kicsiny – áldhatja Isten nevét azért, hogy megmaradhatott a történelem véres viharaiban népek, nemzetnek. Legyen vigasztalás és örömforrás a mi számunka is az a tény, hogy nem emberek kezében vagyunk, hanem Isten kezében,

„aki uralkodik az Ő hatalmával örökké, szemmel tartja a pogányokat...”

Az Úrban örvendező ember a történelem nehéz, szorongatásokkal terhes szakaszait is helyesen értékeli:

„Megpróbáltál minket óh Isten, megtisztítottál, mint tisztítják az ezüstöt... tűzbe-vízbe jutottunk, de kihoztál bennünket bőségre.”

Az egyes ember, az egyén rója le háláját azért a bőséért, amit a közösségnek a társadalomnak adott Isten az Isten házában, a legméltóbb helyen:

„Elmegyek házádba égő áldozatokkal, lefizetem néked fogadásaimat, amelyeket ajakim ígértek és szájam mondott nyomorúságomban.”

Abból a bőségből, amelyben Isten részesít bennünket, jusson az Ő ügyeire is, hiszen az Ő ügye a mi ügyünk is!

„Hálával áldozál Istennek és teljesítsd a felségesnek fogadásaidat! És hívj segítségül engem a nyomorúság idején és megszabadítlak téged, és te dicsőítesz engem.” (Zsolt 50,14–15)

Nemcsak anyagi áldozataival fejezi ki a zsoltár-éneklő hívő ember Isten iránti háláját, hanem szavaival is:

„Jöjjetek el – Isten házába – és halljátok meg, hadd beszéljem el minden istenfélőnek: miket cselekedett az én lelkemmel... Áldott az Isten, aki nem vetette meg könyörgésemet és kegyelmét nem vontam meg tőlem.”

Nemcsak a világ előtt tesz bizonyosságot, ahol talán kevésbé ismerik lelki életét, hanem

testvérei előtt is, akik előtt nyitott könyv az élete.

„Annakokáért Ő általa vigyünk dicséretnek áldozatát mindenkor Isten elé, azaz az Ő nevéből vallást tevő ajkaknak gyümölcsét.” (Zsid 13,15)

KÖRKÉP

INOTA – Aratás a Bakony alján • *Stahl Károly*

Napjainkban, amikor országunk foglalkoztatási gondokkal küszködik – melynek nyomán egyre szaporodik a munkanélküliek száma –, felvetődik bennem a kérdés: vajon Istenünk vállalkozásában hogy is áll a foglalkoztatottság kérdése? Van-e munka nélkül maradó munkatársa Istennek e csodálatos organizmuson, a Krisztus testén belül?

Mint ahogy e lap korábbi számai is hírül adták már, most is arról számolhatok be, hogy a Bakony alján a Bétel (inotai) gyülekezet egyáltalán nem panaszkodhat. Nagyszerű időket élünk. Mennyei munkaadónk tetemes mennyiségű munkával lát el bennünket. Mindezért egyedül övé a dicsőség!

E gondoskodás következménye, hogy az idén először – de hisszük, hogy nem utoljára –, megrendezhettük a „Várpalotai Keresztény Zenei Napok”-at.

Éves missziós-evangelizációs tervünkben ez ugyan nem szerepelt, de az elénk táruló lehetőség elől nem lehetett kitérni. Az pedig úgy adódott, hogy egyazon időszakra – július 16–17–18-ra jelentkeztek fellépésre a Celebrant Singers amerikai, és a magyar Continental Singers ének-zenei együttesek. Mi természetesen örömmel fogadtuk a lehetőséget.

A szervezés lebonyolítását és a költségeket a gyülekezet missziós egysége, az „Effata Kör” vállalta.

A szervezés sok-sok gondja első látásra ijesztőnek tűnt, de végül megtapasztaltuk, hogy amennyi gond, annyi imameghallgatás. A megtapasztalások egyre bátrabbá tettek bennünket, bátorságunk mellé lényeg látásokat kaptunk. Több imacsoport kitartott a háttérben és Urunk többet adott, mint amennyit kérni mertünk. Nagyszerű élmény volt tapasztalni, hogy miközben engedelmeskedtünk a Szentlélek koordinálásának, sorra megnyíltak előttünk a lehetőségek kapui – legtöbbször szinte a mi erőfeszítésünk nélkül.

A 45 fős Continental szállásgondját úgy tudtuk megoldani, hogy az Úr kirendelt számunkra egy éppen 45 férőhelyes kollégiumot – ingyenesen, több éjszakára. A helyi televízió, a helyi újság és a Megyei Hírlap ingyen népszerűsítette a programot. A város polgármestere védnökséget vállalt a programok felett, és személyes támogatását ajánlotta fel a városi sportcsarnokért csak jelképes bérleti díjat fizettünk, és vezetői maguk is lelkesen résztvettek az előkészületekben. Intézmények vezetői, ismerősök és idegenek egyaránt fenntartás nélkül, és legtöbb esetben térítés elvárása nélkül álltak készségesen rendelkezésünkre. A gyülekezet apraja-nagyja lázban égett és óriási volt a tenniakarás. Külön stáb alakult, amely több napon át bibliákat, kazettákat; keresztény irodalmat árusított, szétosztott több száz programfüzetet és több ezer szórólapot. Volt, aki plakátokat ragasztott, más pedig óriási transzparenszeket készített.

Istentől kapott látás alapján kínáltuk fel egy koncert lehetőségét a városban levő laktanya parancsnokának. Igazi élmény volt, hogy első hallásra örömmel fogadták közeledésünket, és az ellátásból is részt vállaltak. A város „jelesebb” polgárai közül közel száz személyt külön név szerint is meghívtunk. E gesztusunkat általában megtiszteltetésként fogadták. Külön élmény és izgalom volt meghívni a városi rendőrséget és annak parancsnokát.

Meglepődéséből felocsudva elmondta, hogy közeledésünk megtiszteltetés számára, mivel egyik egyház sem élt ezzel a lehetőséggel. Később több alkalmunkon vendégünk lett és jól érezte magát közöttünk.

„SZABADSÁG VÁR”

VÁRPALOTAI KERESZTÉNY ZENEI NAPOK

{k1991501}

JÚLIUS 16–17–18

ÉNEK – ZENE – EVANGÉLIZÁCIÓ

{k1991502}

1991

Óriási volt a munka és óriási lett az élmény. Nagyszerű evangélizációk, több száz fős érdeklődővel. Városunk vezetői a záróalkalmon további támogatásukról biztosítottak bennünket.

De természetesen mindezek mellett a legnagyobb valóság az, hogy ma együtt örülhetünk azokkal, akik ezeken az alkalmakon találkozhattak Jézussal. Miközben hálát adunk értük, hálásak vagyunk azért is, hogy Isten munkatársai lehetünk. Megtapasztalásunk alapján tesszük most közkinccsé az alábbi ígerészleteket:

...Akiknek van, annak adatik...

...Aki kér, az mind kap...

...A zörgetőknek kapuk nyílnak...

GYERMEKEK – FIATALOK – IDŐSEK

A gyermekek is megtérhetnek – Interjú *Balogh Sándorral* • *Telegdi József*

{k1991503}

%Az idén nyáron is volt gyermektábor. A 200 gyermek részvételével megtartott egyhetes foglalkozásról-kirándulásról részletesen beszámolunk rovatunkban. (A külön nem jelölt beszélgetéseket Telegdi József készítette.)

– *Mi a véleményed, tapasztalatod a gyermektáborról?*

– Több év tapasztalata után mondhatom: ezek a táborok a gyermekek hitéleti fejlődését tekintve igen hasznosak. Még eredményesebbek lehetnének, ha a mostani mostoha körülményeket meg tudnánk változtatni.

– *Miért? Milyen körülmények között dolgoztok?*

– Először is a katonai sátrak ma már alkalmatlanok lakósátornak. Beáznak, penészesek. A gyermekek ruhái, matracai átnedvesednek. Ehhez jön még a szúnyoginvázió. Persze szükség esetén bemehetünk, mint ahogy be is mentünk az egy hetes eső miatt a kastélyba, de ezzel az ott lakó idős gondozottak nyugalma zavarjuk.

Bizony néhány szülő látva az itteni viszonyokat, nem hagyta itt gyermekét. Jó lenne, ha a közösség faházakat építene lakóépület céljára, amiket az ifjúsági napokon is lehetne hasznosítani. A költségeket országos gyűjtésből lehetne fedezni. Úgy emlékszem, voltak ilyen tervek, de a jelen pillanatban ilyen irányú mozgást nem tapasztalok...

– *Szerinted kinek kellene ennek megoldását kezdeményezni?*

– Gondolom a gyermekmisszió vezetőjének, az ifjúság képviselőinek. A kibővített lelkipásztori értekezlet lehet fóruma ennek a kezdeményezésnek.

– *Nem lenne célszerűbb először az Országos Presbitérium elé vinni ezt a problémát?*

– Én azt hiszem, az Országos Presbitérium akkor foglalkozhatna eredményesen ezzel, ha a lelkipásztori értekezlet pártolná a faházak ügyét. Szóval az előbb említettek mellett gond az is, hogy a sátrakban több csoport van együtt. Akik pedig kényszerűségből a kastélyban vagy

családi sátrakban vannak, megbontják a 15–18 főre kialakított csoportokat. Persze így a vezetők sem tudnak az egész csoporttal együtt lenni. Pedig a vezető személyes példaadása, lelkipogozói beszélgetése, az „együtt lélegzés”, a közös bibliaolvasás, imádkozás, a kötött foglalkozásokon kívüli kötetlen, családias jellegű együttlét elengedhetetlenül fontos a gyermekek kialakuló hitéletéhez.

– *Az előkészületek során mit tettetek? Mikor kezdtetek készülni erre az alkalomra?*

– Makovei testvér szervezésével 5 évvel ezelőtt kezdődött a táborozás Kadarkúton. Az akkori munkákba már bevont engem is, másokat is, így évről-évre több tapasztalatot szereztünk. Két évvel ezelőtt Kecser testvér vette át a gyermektábor vezetését, akkor már mind a két évben helyettese voltam. Tapasztalataim így tovább bővültek. Az idén már az előszervezést is nekem kellett vállalnom. Már februárban elkezdtem bibliai témák, lelki foglalkozások, programok összeállításával. Nagy hangsúlyt helyeztünk a munkatársak kiválasztására. A mostani szervezésben 20 gyermekre két csoportvezető jutott. Tavaly 180-ra jutott 9 vezető és ez nagyon kevésnek bizonyult. A felnőtt létszám 22–23 fő volt 180 gyermekhez. Most 200 gyermekre 50 felnőtt jutott, és úgy tűnik, hogy mindenkinek megvan a maga dolga.

– *Hány csoportba osztottátok a gyermekeket?*

– A 200 gyerek 14 csoportban van, minden csoport két felnőttel. Elmondhatom, hogy ilyen jó légkörű táborunk talán még nem is volt az 5 év alatt, mint most. Az 50 felnőtt közötti harmónia jó együttműködést eredményezett. Viszont a korábbi évekhez viszonyítva sok volt a baleset, noha ezek nem voltak igazán súlyosak.

– *A legsúlyosabb baleset mi volt?*

– Egy lábujj törés. Azért ez néhány hétig gipszkötést jelent.

– *Hogyan értékeled a csoportvezetők munkáját?*

– Munkájukat nagy odaadással, felelősséggel végzik. Tudják, hogy nem nyaralni, pihenni jöttek. Nem is igen tudnak pihenni. Sokszor csak 4–5 órát alszanak. Munkájuk során jól elboldogulnak a nehéz esetekkel is.

– *Mi a „nehéz eset”?*

– Hátrányos helyzetű, megsebzett szívű, nehezen kezelhető gyermekekkel is találkozunk. Még olyanokkal is, akik öngyilkossági gondolatokkal foglalkoznak. Ezek a gyermekek általában nem hívő családból származnak.

– *Kellemesebb példát is tudnád mondani?*

– Igen, de ez általában hozzájuk kapcsolódik. Nagy öröm, amikor ezek a rossz családi háttérből vagy intézetből jött gyermekek megtérnek, elfogadják Jézust.

Persze csodálatos élmény általában látni a többi gyermek lelki fejlődését is. Az egyik legnagyobb és legfontosabb missziói területnek tartom a gyermekek között végzett lélekmentő munkát. Éppen ezért örülök annak, hogy egyre inkább szaporodnak a területi táborok. Jó lenne jövőre Pest környékén is egyet szervezni. Mindez mellett úgy gondolom, Kadarkút továbbra is megtartja jelentőségét, szerepét.

– *Hiszed azt, hogy a gyermekek döntései is lehetnek megalapozottak, életreszólóak?*

– Jézus beszél azokról a kicsinyekről, akik Őbenne hisznek. Én tehát hiszek abban, hogy a gyermekek is megtérhetnek. Hadd osszam meg egy gyülekezetben végzett felmérő munkám tapasztalatait. Azok a felnőttek, akik az elmúlt 10–20 évben tértek meg, nagy százalékban kiestek mostanra a gyülekezetből. Míg az ugyanezen időszakban megtért gyermekek egy kivételével mind ott vannak.

Az én kislányom 4 éves korában döntött az Úr Jézus mellett átadva szívét. Persze mi ezt nem vettük komolyan. De ő kitartott döntésében és 10 éves korában alámerítkezett.

– *Milyen főbb témákat dolgoznak föl a gyermekek a foglalkozásokon?*

– A fő téma az egyébként csodálatosan felkészült csoportvezetőket is megremegtette. A Szent Sátorról tartunk egy előadássorozatot.

– *Hogyan sikerült e valóban nem könnyű anyagot megértetni a gyermekekkel?*

– Azt hiszem nincs a világon olyan téma, amit ne lehetne megbeszélni a hétévessel is, meg a tizennégy évessel is. A csoportvezetők felkészültsége segített. Egy részének szinte a vérében volt, hogyan lehet a kicsik gondolatvilágához férni, mások pedig a nagyobbakhoz értettek. Már maga az is segített, hogy a csoportok is a Szent Sátor különböző részeiről voltak elnevezve. Például: aranycsengettyű, stb. Azt hiszem, az így használt 14 név része a Szent Sátornak, egy életre megmarad bennük.

– *A gyermekek élelmezésével meg vagy elégedve?*

– A főző csoport évek óta kifogástalan munkát végez. A gyerekek minden nap igénylik a repetát.

– *Ki vezeti a csoportot?*

– A főszakács Zemen János Sülysápról.

– *A tárgyi feltételek hiányáról mondjal valamit!*

– Jó lenne saját hangosítással rendelkezni. Persze hálásak vagyunk a kölcsönkapottért is az Úrnak. Az egyik ilyen egy elektromos hangtölcsér. Egy amerikai barátunké. Egy ilyen készüléket 24.000 forintért lehetne kapni.

Hálásak vagyunk a kiskörösi testvérek hangosító berendezéséért is, amelyet kölcsönadtak erre az időre.

Az idén kevesebb pénz jutott a gyermekek élelmezésére. A tavalyi 200 Ft/fő egy napi költség helyett most egy főre 150 Ft/fő esett. De az Úr meghallgatja imáinkat, bár kevesebb jutott, de nem éhezett senki sem.

Ajándékokra persze nemigen tellett, de az Úr segítségünkre sietett. Hajdúsámsonból küldtek a testvérek egy nagy ajándécsomagot. Kijöttek a könnyeink a meghatódottságtól, amikor kibontottuk.

– *Külföldi vendégeket is vártatok a hétre?*

– Igen, de sajnos azok nem érkeztek meg. Helyettük az Úr megáldott bennünket a Dózsa György úti gyülekezet bábos csoportjával.

– *Mondjal valamit a „táboron kívüli” keresztéről.*

– Először a nagy sátorban állítottuk föl az ácsolt keresztet és kihirdettük, ha valaki szeretne imádkozni vagy tanácsra, gondozásra van szüksége, jöjjön a kereszthez, ott mindig talál egy csoportvezetőt, aki majd segít neki. A sátor azonban nem bizonyult csendes helynek, ezért a keresztet kihelyeztük egy árnyas fa alá.

Nemrégén mondta Géza, hogy jelenleg 8 gyermek imádkozik a fa alatt. Hát nem csodálatos, nagyszerű dolog ez?

– *Hogyan mozgattjátok, fegyelmezték a gyerekeket?*

– Nagyszerű eszköznek bizonyult a trombita. Ezzel hívjuk a gyerekeket. Külön dallama van az ébresztőnek, a napi programokra való hívásoknak, a takarodónak. Van két trombitásunk tartalékosokkal és nagyon lelkesen fújják. A gyerekek pedig szívesen engedelmeskednek a hívásnak. Ezt az engedelmeséget egyéb módszerrel nem tudnánk elérni. A trombita hangja hív a nagysátorba, sportolásra, étkezésre, áhítatra, manuális foglalkozásra, csoportos foglalkozásra. A gyerekek pedig jönnek. Persze azért mindig van hiányzó, de az ügyeletes csoportvezetők őket is beteretgetik.

{k1991504}

Pantomim

Tökéletlen felnőttek? – Interjú Simon Gézával, a szervezők egyikével • Telegdi József

– *Egyre nagyobb gondot jelent a szervezés?*

– Igen, mert kevés a munkás, jelen pillanatban is. Erre a nyárra kisebb létszámú tábort szeretnénk volna szervezni, de nagymértékű volt a jelentkezés. Úgy kívántuk, hogy egész

intenzíven tudjunk a gyerekekkel foglalkozni. Maximálisan 80–100 fős létszámú tábort kellene létesíteni. És a helyzet, ami most van: közel 200 gyermek részvételével igen nagy nehézséget okoz a gyermekek ellátása és a foglalkozásokon való „szerepeltetése”.

Igen nagy terhet jelent az, hogy a tábor előkészítésében teljes mértékben nekünk szervezőknek kell résztvevünk. Nekünk kell felépíteni a tábort, megteremteni a feltételeket: sátorépítés, ágyaknak a megépítése, a szálláshelyek megépítése, elrendezése, a tábor környezetének a rendbetétele: kaszálás és egyéb dolgok, irtózatosan sok munka ez. Két turnust tartva szem előtt, csaknem egy hónapot kellene a vezetőknek és a gyermekekkel foglalkozóknak Kadarkúton tölteniük, hiszen akik a tábort felépítik és akik a gyermekekkel foglalkoznak, jószerevével ugyanazok.

– *Miben különbözik ez a tábor a nem hívő, nem keresztény táboroktól?*

– Lényeges különbség az, hogy a mi gondolkodásunk középpontjában az Úr Jézus áll.

Elsősorban azt a lelki szükséglet szeretnénk kielégíteni, ami a gyermekek szívében él. Ők igenis akarnak – a maguk módján – az Úr Jézusról hallani. Természetesen nagyon sok szabad program van, ahol az életkori sajátosságokat megélhetik. Mi vezetők igen komoly hangsúlyt helyezünk a személyes felkészültségünkre, az imádkozásra és a lelki felkészültségre. Ezt a lelkületet szeretnénk és akarjuk továbbadni a gyermekeknek. Ez az a plusz, ami sehol máshol nem található a nem keresztény táborokban.

– *Hol kamatozik az, amit ti befektettek időben, szellemi-testi energiában?*

– Természetesen a gyülekezetekben. Ezzel kapcsolatban lenne egy észrevételem, amit szeretném, ha a gyülekezetek megértenének. Elsősorban a gyülekezetek vezetőire, a presbiterekre gondolok, hiszen az ő felelősségük a gyülekezetek pásztorolása. Talán a magyar gondolkodástól eltérő az, amit mondani fogok és újszerű lesz.

Elsősorban azt kérem, hogy ne dobják el a testvérek egy az egyben a véleményemet, hanem próbáljanak meg gondolkozni egy kicsit, és próbálják meg az Úr elé vinni, és megfelelő lelki felkészülés, gondolkodás után megtartani, amit érdemes megtartani. Én azt látom, hogy a gyermekek szívében óriási éhség van az Úr Jézussal való közelebbi kapcsolatra, és ezt nem minden esetben kapják meg a gyülekezetekben. Hiszek a gyermekek megtérésében, újjászületésében – különösen azért, mert ennek komoly bibliai alapja van. A gyermekek valóban meg tudnak változni bűneik felismerése által. Ezeket a bűnöket, melyek cselekedetekben nyilvánulnak meg, képesek az ő szívéből kidobni, és igazi komoly bűnbánatot tudnak tartani, és képesek is ebben az állapotban maradni. A gyermek a fizikai életében képes lehet arra, hogy befűzze a cipőjét, begombolja a ruháját, de nem képes arra, hogy ezt ki is mossa, ki is vasalja. Képes arra, hogy önállóan étkezzen, de nem képes arra, hogy elkészítse az ételt. Így van ez a lelki életével is. Különös lelki gondoskodást igényel a gyülekezetben belül. Nagyon jó az, amikor a családban ezt megkapja, de itt sok olyan gyermek van, akiknek a szülei nem hívők. Amikor ők lélekben újjászületve visszatérnek, nem kapják meg otthon a támogatást. Ezt a feladatot a gyülekezet lelki munkásainak kellene meglátni és átvállalni?

– *Kérlek értékelj a tábori napokat!*

– Először is szeretném kifejezni hálámat az Úrnak, aztán pedig azoknak a testvéreknek, akik igen nagy áldozatot vállalva teremtették meg ennek a táborozásnak a feltételeit. Az a tapasztalatom – mostmár 4. éve vagyok ebben a táborban –, hogy a tábor résztvevői két csoportra oszthatók. Azokra a gyermekekre, akiknek a szülei is hívők, akik igazi, őszinte vágyat éreznek az Úr Jézussal közelebbi kapcsolatra, és arra a csoportra, akiket úgy küldenek ide, mint nehezen kezelhető gyerekeket. Utóbbiak vagy nem hívő családban nőnek fel, vagy pedig hívő családban nevelkednek bár, de bizonyos fokú rendezetlenségben.

– *A gyermekek viselkedése tükrözi a családnak, a családi életnek?*

– Nem lehet azt mondani, hogy jó családokból jó gyermekek jönnek, rossz családokból rosszak. Amikor a gyermekekkel találkozunk itt, nagyon nehéz feladat előtt állunk. Ezt csak

úgy tudjuk megoldani, ha felkészülünk böjtöléssel és imádkozással. Mi csoportvezetők, és azok, akik ezt a tábort szívükön hordozzák, komolyan összefogunk a Sátán ellen, hogy területet tudjunk elfoglalni az Úr Jézus nevében tőle.

Gyermekszíveket tudjunk elfoglalni, amelyekben Ő ki tudja fejteni az Ő munkáját. Azért is nehéz a feladatunk, mert különböző korú gyermekeknek különböző módon kellene szolgálnunk. Megpróbáltuk a gyermekeket különböző korcsoportok szerint szétosztani, de egyszerűen képtelenek vagyunk megtenni, hogy hosszú időt itt töltsünk (kétszer egy hetes turnusban).

– *Az eredményekről légszíves röviden beszámolni.*

– Nem tudunk tökéletes munkát végezni, nem is vállalkozunk arra, hogy a nehezen kezelhető gyermek úgy menjen el, mint egy tökéletesen jó gyermek. Arra mi képtelenek vagyunk, hogy bepótoljuk a nevelési és egyéb hiányosságokat. Amire én tudok vállalkozni: a gyermekeknek megmutatom a helyes utat és ezen az úton segítek nekik elindulni; és ebben igen szép eredményeket látok. Az Úr megáldja ezt a munkát sokkal inkább, miként azt az előkészítéssel tudnánk produkálni.

– *Az előbb gyermekek jöttek hozzád, elmondták – mint barát a barátnak – élményeiket és gondjaikat, Utána együtt imádkoztatok. Ezt eredménynek tekinted?*

– Természetesen ez a legtöbb, amit el tudunk érni: egy gyerek megnyílik az Úr felé.

Sokmindent felhasználunk ennek érdekében. Jó programokat szervezünk, amit a gyermekek élveznek. Jól felkészült testvérek megfelelő módon, szakismerettel végzik munkájukat, de mindez csak a külső burok. Amit igaziból szeretnénk, és amit eredménynek tekintünk nem csupán az, hogy a gyermekek jól érezzék magukat, és örüljenek annak, hogy itt vannak, hanem az, hogy amikor elmennek, legyen biztos talaj a lábuk alatt, legyen biztos cél a szemük előtt, ez pedig az örök üdvösség legyen. És ezt igen jó hatásokkal tudjuk itt Kadarkúton művelni. A gyermekek éhesek, és igazán nagyon jól esik nekik az, amikor bennünk megtalálják a testvért.

Nem úgy foglalkozunk velük, mint felnőtt a gyermekkel, hanem úgy, mint ember az emberrel. És ők ezt nagyra értékelik. Én pedig nagyon szeretném, ha gyülekezeteinkben ez a látás elterjedne, hogy a gyermekeket nem tökéletlen felnőtteknek látnánk, hanem tökéletes gyermekeknek a maguk életkori sajátosságaival együtt úgy, mint akik képesek az Úrnak szolgálni.

Látjuk náluk a bűnbánatot, a szabadulást, a bűnbocsánat jeleit. Sőt, a nagyobbakban végbemegy az újjászületés. A mi dilemmánk az, hogy mi lesz ezekkel a gyermekekkel – kritika is ér bennünket ebben a vonatkozásban –, ha kikerülnek ebből a környezetből, ami természetesen egy védőpajzs számukra. Mi lesz velük? Ezt fel kell vállalnunk: elindítjuk őket az úton, és rábizzuk őket az Úrra. És imádkozunk azért, hogy találjanak lelki támaszt a gyülekezetben, ahol majd tovább vezetik őket.

Még mindig jobb azt a felelősséget vállalni, hogy egy gyermek esetleg – miután újjászületett – problémák közé kerül, és nem tudjuk, hogy mi lesz vele, de az Úrban bízunk, hogy Ő képes megtartani, mint azt, hogy eltiltjuk őt a bűnei bocsánatától és az Úr Jézustól. Talán a következő nap, vagy néhány nap múlva tragédia éri őt, és többé nem lesz képes dönteni az Úr mellett. Ezt a felelősséget fel kell vállalnunk az Úr félelmében!

– *A gyermekevangélizációs istentisztelet végén sokan jöttek előre, meg akartak térni. Komolyan vehető az ő szándékuk?*

– Komolyan vehető az az igényük, hogy szeretnének megváltozni. Életkorukhoz képest komolyan döntenek. Bizonyos munkát az Úr elvégez bennük az életkoruknak, lelki állapotuknak megfelelően. Amikor egy kisgyermek előrejön, ő úgy fogalmazza meg, hogy szeretne megtérni. Ezt mi komolyan vesszük. A személyes beszélgetés során felismerjük azt, hogy ő csak jó szeretne lenni, vagy pedig ott van benne a düh ismerete, a bűntudat, a bűnbánat és a bűntől való szabadulás utáni igény is. Mi készek vagyunk vele imádkozni. Sok esetben

megtapasztaljuk azt, hogy az Úr csodálatos módon újjászüli a gyermekeket. Más esetben azt tapasztaltuk, hogy többször is előrejöttek, ez mégsem jelentett számukra megtérést.

– *De elindultak...*

– Jó irányba indultak el, de hogy ez mikor fejlődik tökéletesen az Úrhoz való kötődéssé, nem tudjuk. Senkit nem tiltunk el, és senkit nem alázunk meg azzal, hogy te kicsi vagy, neked nincs helyed az Úr környezetében.

– *Neked személy szerint mi volt a feladatod?*

– A 13–15 éves fiú csoport vezetése. Ezen kívül én felelősséget érzek a gyermekek lelki életének a fejlődése, a hitük növelése iránt. Vállaltam azt, hogy a gyermekekkel együtt imádkozom és ez nagyon nagy áldást jelentett számomra, hitem fejlődése számára, mert láttam, hogy a gyermekek is tudnak hinni, és az ő hitük folyamán megvalósulnak mindazok a jelek, amik a Bibliában meg vannak írva.

{k1991505}

A főzöbrigád

{k1991506}

Csoportvezetők

Az együttműködés jó – Interjú Kecser Istvánnal • Telegdi József

{k1991507}

%Kecser Istvánnal, a gyermektábor vezetőjével megbeszéltem egy igen rövid idejű találkozást. Előbb érkeztem, kisvártatva ő is megjelenik.

– *Most honnan érkeztl?*

– Két kislánnyal imádkoztam az előbbi percekben. Az Úr Jézust akarták elfogadni. Erre nézve kértek segítséget tőlem. Az egyik Bakonycsernyéről, a másik kettő Budapestről, a Dózsa György úti gyülekezetből jött. Körülbelül negyed órát imádkoztunk együtt.

– *Mi a személyes benyomásod a tábor légkörét illetően?*

– Általánosan a tábor légköre jó. Az elmúlt évekhez viszonyítva sokat javult a helyzet a felnőtt kiegészítő személyzetet illetően. És ez sokat jelent. A 200 gyermekhez 50 kiszolgáló felnőtt tartozik. Azért van néhány gyermek, nem sok, 5 fő, akikkel több problémánk van, mint a többi 191 fővel. Ha ezek a gyermekek nem változtatnak magatartásukon, jövőre javasolni fogjuk távolmaradásukat.

– *Általában hogy érzik magukat a gyerekek itt a táborban?*

– Fölszabadultak. Jól érzik magukat. A közös alkalmakon nagy lelkesedéssel vesznek részt. Örömmel engedelmeskednek a trombita hangjának.

Az étkezéssel meg vannak elégedve. Az ellátás kitűnő. Ez az ő véleményük.

A csoportvezetők együttműködése, az együttműködés légköre jó. Jelenleg nem látok semmi olyan problémát, ami a jó légkört megzavarná.

{k1991508}

Csoportfoglalkozáson a „Fátyol” csoport

{k1991509}

A „Manna”-csoport (Csoportvezetők: Kázmér Pálné és Makkai Zita)

10 kérdés • Összeállította: Balogh Sándor

%10 kérdésre adhatott választ 200 gyermek. A válaszokból közlünk most néhányat. Az első 3 kérdést mindjárt a táborozás elején kapták a gyermekek:

1. *Először jöttél el evangéliumi gyermektáborba?*

– Eddig minden táborban itt voltam és sohasem bántam meg, hogy eljöttem (B. T. 12 éves)

2. *Hogyan készültél ezekre a napokra?*

- Szép ruhában. (J. E. 7 éves)
- Sokat beszélgettem anyuval. (K. D. 10 éves)
- Minden este imádkoztam, jaj csak nehogy itthon kelljen valami miatt maradnom. (P. K. 14 éves)
- Nem készültem, inkább izgultam (B. A. 13 éves)
- Álmatlanságban szenvedve. (V. R. 14 éves)
- Nem valami jókedvvel (?) (T. M. 12 éves)
- Én ugyanúgy készültem, mint más táborba, de rögtön gondoltam, hogy más lesz itt minden. (Z. A. 12 éves)
- Úgy, mint bármely más táborba, csak nyugodtabb voltam (P. A. 12 éves)
- Ügyesen, fűgén. (K. E. 11 éves)

3. Milyen élményeket vársz ettől a táborozástól?

- Isten szellemének érezhető jelenlétét, gyermekek részéről sok döntést Jézus Krisztus mellett, és Szentlélek-keresztiséget. (J. A. 12 éves)
- Hogy megismerjem magamat és a vallást (Z. A. 12 éves)
- Sok prédikációt. (!) (Cs. G. 13 éves)
- Hogy gyerek is legyen éjjeliőr! (névtelen)
- Azt, hogy ilyen programok mellett sokan el fogják fogadni az Úr Jézust. (H. O. 13 éves)
- Életreszólóakat! (V. R. 14 éves)
- Egy jó CB-zést. (P. M. 11 éves)
- Hogy megerősödjek hitemben és személyesen elfogadjam Jézust. (P. K. 14 éves)

Majd az utolsó napon még 7 kérdés várt a gyerekekre:

4. Nos, milyen élményeid voltak?

- Elfogadtam az Úr Jézust! (P. K. 14 éves)
- Sok élménnyel távozok. Az istentiszteletektől a játékos vetélkedőkig minden tetszett. A bábjátékok különös élményt nyújtottak; és ez a közösség is, ami itt kialakult! (Z. A. 12 éves)
- Néha szabadidőben unatkoztam... (D. Á. 11 éves)
- A kereszt alatti imaközösség! (H. D. 13 éves)
- A kastélyban aludhattam! (K. M. 10 éves)
- A szűnyogok kitartó csipkedése! (S. N. 10 éves)
- Első lettem a lisztfújó-versenyben, mint tavaly és tavalyelőtt! (N. A. 11 év)
- Eltört a lábam. (J. S. 13 éves)

5. Ért-e valami meglepetés?

- Igen, otthon hagytam az elemlámpámat. (N. A. 11 éves)
- Finn néni volt az egyik csoportvezetőnk. (S. N. 10 éves)
- A rengeteg gyerek, ugyanis kevesebbre számítottam. (H. D. 13 éves)
- Hogy milyen sokat imádkoztak a gyerekek egymásért! (P. K. 14 éves)
- Igen, hogy olyan fiúk és lányok is megtértek, akikről soha nem gondoltam volna. (név ismeretlen)
- Szüleimtől levelet kaptam. (Cs. Z. 13 éves)

6. Volt-e olyan, amit soha nem feledsz?

- Igen. Megtértem. (P. K. 14 éves)
- A tábortűz utáni imaközösség. (H. D. 13 éves)
- Robi bácsi lisztfújását. (K. M. 10 éves)
- A sátorban alvást. (K. G. 13 éves)

7. Melyik programot szeretted a legjobban?

- A csoportos foglalkozást (B. T. 10 éves)
- A missziós történetet és bábozást. (Cz. M. 13 éves)
- Az éneklést. (név ismeretlen)
- A tábortűzet. (S. N. 10 éves)

- Amikor répát ettem. (?)
- 8. *Mi hiányzott neked ebben a táborban?*
- az alvás (F. A. 13 éves)
- a szüleim (sokan)
- a kisbabám (J. Sz. 7 éves)
- az ágyam (Debóra)
- ...hogymehessünk a faluba (Z. A. 12 éves)
- az állataim (sokan) de azért találkoztam békával az ágyamban. (H. D. 13 éves)
- a strand (sokan)
- a lovaglás (Cs. Zs. 11 éves)
- 9. *Szeretnél-e jövőre is eljönni?*
- Igen! (90%!)
- 10. *Szeretnél-e még valamit elmondani?*
- Sok a bogár. (K. T. 10 éves)
- Nem szerettem a reggeli tornát. (N. A. 11 éves)
- Takarodó legyen 11 órakor, ébresztő 9-kor. (S. N. 10 éves)
- Jövőre ne legyenek szúnyogok. (K. M. 10 éves)
- Nagyon jó volt itt. (H. D. 13 éves)
- Én még sohasem hallottam a szentsátorról. (D. Á. 11 éves)

Kérdés – felelet • B. S.

- *Hogyan készültetek erre a táborozásra?*
- Örömmel. Izgalommal. Szeretettel.
- *Most mit tanultatok a Szent Sátorról?*
- A gyertyatartóról, meg a világosságról hallottunk. Nekünk is világítani kell és tisztának kell lennie a szívünknek.
- *Mi hiányzott nektek ebben a táborban?*
- Semmi.
- Nekem a szüleim hiányoztak. (Aranycsengettyű)
- *Ti hogyan készültetek?*
- Örömmel, imádsággal, pakolással.
- *Milyen élményeket vártatok ettől a héttől?*
- Játékot, békességet, versenyeket, és ha nyerünk, jutalmakat. Aranymondásért már kaptunk is jutalmat.
- *Milyen meglepetés ért benneteket?*
- Bábozás. A jelenet végén bibliai tanulság volt. Az, hogy ne lopjak akkor sem, ha nem látja senki, mert Isten látja.
- *Melyik programot szerettétek a legjobban?*
- A kézimunkát, a vetélkedőt, a szabadidőt.
- A tréfás vetélkedőt: répát kellett enni. Lisztet fújtunk, meg a lekváros tányért kinyaltuk.
- Egymást kellett etetni lekváros kenyérrel, bekötött szemmel. Első helyezett lettem.
- A bibliai vetélkedőn harmadikak lettünk.
- *Mi hiányzott?*
- Semmi.
- Csak a fagy.
- Kevés volt az alvás. Majdnem meg lehet gyulladni, olyan meleg van. Így nem lehet aludni. (Fátyol)
- *Miről tanultatok legutóbb?*
- A Szent Sátor tetejéről. Négy rétegben készült. Ez a négy: a borzbőr, a koszbőr, a kecskebőr

és a lenvászon. Arra tanít bennünket, hogy olyan erősek legyünk (mint a sátortető), mert az kibírt mindent, még a nagy vihart és a meleget is.

– A fehér vászon pedig Jézus igazságát hirdeti.

– *Mi tetszett a legjobban?*

– A tábortűz.

– Nekem az áhítat, meg a csoportos foglalkozás. Azért volt jó, mert sokat énekeltünk, imádkoztunk és Bibliát olvastunk.

– *Mire szolgált a rézoltár és hol állt?*

– A pitvarban, az udvarban.

– Azon áldoztak.

– *És a tanulás?*

– Az, hogy Jézus is föláldozta magát a kereszten, és ha rosszat csinálunk, erre gondoljunk. {k1991510}

A „Rézoltár”-csoport (Csoportvezetők: Monos Mihályné és Szabó Angélik)

{k1991511}

Az „Aranycsengettyű”-csoport (Csoportvezetők: Éles Tibor és felesége)

Zemen János harmadszor is főzött – Gondok a konyha körül • Telegdi József

– *Őszinte elismeréssel vagyok a munkátok iránt! Most hányadik alkalommal főzöl gyermektábor részére?*

– Harmadszor veszek részt főzésben, egy alkalommal csak az előkészítésben. De megsúgom neked: lehet, hogy ez az utolsó. Mert olyan szél is fújdogál, hogy pihenésképpen átadjuk egy-két évre új vállalkozóknak. Tudod, úgy néz ki a helyzet: jövünk, csináljuk testestől-lelkestől, éjjel-nappal. Már hétvége van, elfárad az ember és arra gondol: „Jövőre dehogy jövünk, még a főzés tájékára sem!” ...persze lehet, hogy tavasszal vagy jövő nyáron megint belevágunk.

– *Hányan vagytok a konyhán és honnan?*

– Tízen-tizenöt, a sülysápi gyülekezetből.

– *Milyen változást látsz az előző évekhez képest?*

– Hadd ne nyilatkozzam!

– *Nem te jöttél hozzám panaszkodni, hanem én kérdeztelek. Van-e fejlődés?*

– Van. Visszafelé. Már két évvel ezelőtt emlegettem, hacsak egy mód van rá, legyen elegendő edényünk, hadd menjen jól a munka. Két éve is megfőztünk, jóllakott mindenki akkor is, most is. De ha még lenne ez, meg lenne az... Például egy gázszámoly, meg egy 80 literes üst, meg egy 80 literes bogrács és üstház, már kezdene összeállni a készlet. Nem mindegy, hogyan vág neki az ember... Eltelik egy esztendő és még kevesebb lett az eszköz, mert ugye összetört egy-két tányér, meg kanál. Szóval... majd megoldódik ez is lassan, folyamatosan.

– *Mit tanácsolnál azok számára, akik hasonló munkát végeznek, vagy majd utánatok jönnek?*

– Jöjjenek el, nézzenek szét, mérjék fel a helyzetet és kezdjék el!

– *Tavaly, az ifjúsági táborozás alkalmával kifogásolták, hogy a konyhai sátor a vizesblokk mellé lett telepítve.*

– Akkor az okosok látták ezt jónak, most pedig a gyakorlat tette szükségessé. Nézzél végig! Van hideg víz, meleg víz, elfolyórendszer, mosogató, konyhai felszerelés. Ezt megérdemli a konyhai kollektíva: ilyen mennyiségű és minőségű vízzel dolgozhasson. És a mennyiség a domináns! Két évvel ezelőtt ott (a másik helyen) 50 liter meleg vízünk volt és spórolnunk kellett. Itt ilyen problémánk nincs. Oda hosszú tömlőn át folyt a víz, ami végig adta a tömlőizt. A mosogató vizet pedig...

– *Mi készíted téged arra, hogy újra meg újra vállald ezt a feladatot?*

– Keresztkérdéseket ne tegyél fel, mert nem nyilatkozom.

{k1991512}

A „Fátyol”-csoport (Csoportvezetők: Földesi Zoltánné és Kirppu Lilli)

Több mint ötszáz fiatal Kadarkúton • Kovács Zoltán

Áldott napokat töltött közösségünk ifjúsága Kadarkúton az Ifjúsági Napok keretében. A fiatalok az ország egész területéről jöttek, és úgy vélem, senki sem tért haza közülük üresen, anélkül, hogy ne kapott volna valamit az Úrtól. Isten jelenléte érezhető volt a szolgálatokban, a dicsőítésben, de a hallgatóság hozzáállásában is. A rendezvényen 500-nál több fiatal gyűlt össze, ez részvételi csúcspont az Ifjúsági Napok eddigi történetében. 30–40 ember megtért, kb. ugyanennyien kaptak szentlélek-keresztiséget, nem beszélve azon fiatalok százairól, akik megújultak, hitükben megerősödtek, és új erőt nyertek a szolgálatra.

Az evangélikai előadásokat és az előadásokat – Paul Gracza kivételével – hazai testvérek tartották. A szolgálatok színvonala így egységesen magas volt. Jó ötlet volt, hogy délelőttönként párhuzamos előadások futottak az új megtérők és a barátok, illetve a hitben előrehaladottabbak számára. Külön kiemelném Ádámkó András és Telegdi József testvérek „elhívás – engedelmeség, taníthatóság – vezetés, vezethetőség” témában tartott előadásait, amelyek meghallgatása hasznos lenne idősebb testvéreink számára is. Sokan a hitéletben csak a megtérésig és a szentlélek-keresztiségig jutnak el. Nos, az előbbi előadásokban a hogyan tovább-ról volt szó, hiszen a szolgálat és az igazi hívő élet a szentlélek-keresztiség után kezdődik.

Délutánonként fakultatív előadások hangzottak nyolc témában. A témaválasztás szerteágazó volt, így mindenki megtalálhatta az érdeklődési körének megfelelő fakultációt.

Az esti evangélikai kezdési időpontja (20.30) későinek tűnt. A szolgálatra felkért gyülekezeti ifjúságoktól jó bizonyosságokat és szép énekeket hallhattunk, melyek előkészítették a terepet az evangélikai testvérek számára az eredményes „halfogáshoz”.

Az Úr kegyelme megmutatkozott az időjárás alakulásában is. Bár az éjszakák hidegek voltak, de az eső mindvégig elkerült bennünket. Az esős idő a táborozás „halálát” jelentette volna. A nélkülözhetetlen sportprogramokban új színfoltot jelentett a röplabdabajnokság kiírása a hagyományos foci mellett. A röplabdázást egyedül az zavarta, hogy a pálya széle nem volt kijelölve...

A sátorozás hangulatához tartozik az ebéd előtti sorbanállás is. A sorok az idén mintha gyorsabban haladtak volna. Meleg víz hol volt, hol nem volt. A büfé ellátottsága viszont örömdetesen javult. Külön öröm, hogy az éjjeliőrök tevékenysége ezúttal nem okozott megbotránkozást a fiatalok körében.

Mialatt Kadarkúton az Úr előtt örvendeztünk, addig a Szovjetunióban zajlott az elvetélt kommunista puccs. Mi áldást nyertünk az Úrtól, de az áldás átáramlott a Szovjetunióba, és Isten ott szerzett nagy szabadulást, hogy az evangélium szabadon hirdethessék mind ott, mind minálunk a jövőben is. Erre való felhívás hangzott el Kadarkúton is: az ébredés már megkezdődött Magyarországon, álljunk be mi is imádkozó szívvel az Úr munkájába!

{k1991513}

Az ifjúsági munkacsoport tagjai

Vélemények rövid válaszokban • Készítette: Kovács Zoltán

Most szívből éneklek az Úrnak – Kis Attila (Ózd)

– *Mint új megtérő, hogy érzed magad a táborban?*

– Már harmadszor vagyok itt, de megtérésem óta most először. Többet kaptam az Úrtól, olyan, mintha most lennék itt első alkalommal. Az Úr mutatott nekem egy szolgálati területet,

a lelkigondozást. Az első napon még nehezebb volt, mert keserűség volt bennem mások közönye, erőtlensége miatt. Most pedig szolgálnom kell feléjük.

– *Miben más most itt lenned, mint megtéréseid előtt?*

– Egyrészt, most már látom, mi a gonosz munkája és mi az Úré. Adott látást ezekről. A másik pedig, hogy eddig is szerettem énekelni, de most szívből éneklek az Úrnak.

– *Milyen élményed volt az idei alkalmon?*

– Már korábban is éreztem, hogy az Úr be fog tölteni Szentlélekkel. Egy éjszakai imádkozásban már majdnem megkaptam. Egy bűnömet kellett elrendeznem, az volt az akadály. Most a rendezés után az Úr megadta. Fábián Attila testvér a szentlélek-keresztiségről tanított, éreztem, nekem szól. Tudtam, hogy előrehívnak majd, és így is történt. Ezelőtt is hittem, hogy tudok nyelveken szólni, de nem mertem elkezdni. Most arra is kaptam hitet, hogy megszólaljak.

– *És most hogyan tovább?*

Bizonyoságot teszek arról, ami velem történt. Igyekszem szeretetben növekedni a Fil 1,9–11 szerint: „És azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek még jobban-jobban bővüljék ismeretben és minden értelmességben; hogy megítélhessétek, hogy mi a rossz és mi a jó; hogy legyetek tiszták és botlás nélkül valók a Krisztusnak napjára; teljesek lévén az igazságnak gyümölcseivel, melyet Jézus Krisztus teremt az Isten dicsőségére és magasztalására.”

Az Úr válaszolt az imámra – Kocsik Krisztina (Ózd)

– *Most vagy itt először, milyenek a benyomásaid?*

– Először nem ilyet vártam, kicsit csalódtam. Zsúfolt, fárasztó a program. Mégis, az Úr mindig adott nekem valamit, ahogy elmentem az ígehirdetésre. Egyik éjszaka, ahogy imádkoztunk, az Úr megajándékozott azzal, hogy tudjak bizonyoságot tenni a hitetleneknek. Másnap máris volt egy lehetőségem erre. Így kaptam választ az imámra.

– *Melyik előadás volt számodra a legáldottabb?*

– Kurdi Péter: Megtérés, újjászületés. Elsőkből lesznek az utolsók, tökéletesek legyünk. Igyekszem hitemben megerősödni, hogy mindig munkálkodjak, ne tétlenül várjam az Urat.

– *A körülmények milyenek voltak?*

– Sok a mosdó, de a tisztasággal kis probléma van. Nekem mindig jutott meleg víz. A sátorban hideg volt éjszaka, de mégis megérte eljönni.

– *Hazamégy, mi lesz más ezután?*

– Jó lenne, ha az Úrnak nem csak a jómódban tudnék hálát adni, hanem a keserűségekben is. Szeretnék minél több embernek bizonyoságot tenni.

Együtt mentünk Isten jelenlétébe – Csernus Ákos (Ózd)

– *Milyen várakozással érkeztél ide?*

– Minden fiatal elvárásokkal jön. Az enyém az volt, hogy az idei Ifjúsági Napok ugyanolyan jó lesz, mint a múlt évi, vagy jobb. Most nem volt külföldi előadó. Ennek örülök, hogy magunk próbálunk előrelépni. Kíváncsi voltam arra, hogy a jelenlegi IM tagok mennyire tudnak kihívást intézni a fiatalokhoz.

– *Mi lett ebből meg, és mi nem?*

– Örültem neki, hogy a tanítók nem rakták túl magasra a léceket. A kisebb lépésekre mutattak rá a látványos célok helyett. A tanítások ilyen módon érettek voltak. Jó, hogy párhuzamosan futott az újaknak egy alaptanítás, a régebbiekeknek pedig egy magasabb szintű dolog. Hangsúlyozták azt, hogy az ébredésen együtt munkálkodjunk, nem Dávidokat hívtak ki közülünk. Az is tetszett, hogy együtt mentünk Isten jelenlétébe a délelőtti ima-dicsőítés alkalmakon. Időt töltöttünk így elcsendesedve, és Isten szólt is nekünk. Remélem, ez a tendencia folytatódni fog.

– *Miben segített neked ez az alkalom?*

- Saját életemben is felismertem már, hogy az embernek szüksége van Istentől elkért célra, szolgálatra, s itt is erre buzdították az ifjúságot, hogy ezt személyesen kérjék el az Úrtól.
- *Van olyan, ami jobb lehetett volna...*
- A tanítások jók voltak. Jobb lenne a táborozást augusztus 20. előtt rendezni, mint eddig, tekintettel a hideg éjszakákra. Az esti evangélizációt hamarabb kellene kezdeni fél 9-nél. Az éjjeliőr testvéreknek tartsanak tanítást, hogy „kenettel” végezzék szolgálatukat.

Mindenki kedvére választhatott – Szűcs Erzsébet (Miskolc)

- *Szerinted szükség van az Ifjúsági Napokra?*
- Feltétlenül. Nagyon lényeges, hogy egymással találkozzunk, és egymás tapasztalatai, bizonyosságai által épüljünk. Mások életéből is tanulhatunk, hogy nekik is hasonló, sőt nagyobb problémáik vannak, mint nekünk. Ezáltal a saját problémánk is eltöri.
- *Mi volt jó az igei tanításból?*
- Tetszett az, hogy mindenről volt szó, a sokféle fakultációból mindenki kedvére választhatott. Az is jó, hogy hazai előadók voltak. Nem lehet mindent egy az egyben átültetni a saját gyakorlatunkba, amit a nyugatiak csinálnak. Ne legyünk felszínesek, hanem a mélyben rejtőző bűnöktől szabaduljunk meg.
- *Hogyan érezted magadat a táborban?*
- Legjobb lenne mindig ilyen környezetben lenni, a lelki táplálékot megkapni. Ezen alkalmak nélkül nem is tudom, hogy mi lenne. A fiatalok vágnak a szabadabb légkörre, ami otthon esetleg nincs meg. Itt nem botránkozik meg senki semmin. Otthon sok feladat vár, és itt erőt meríthetnek. Félek, hogy hogyan fogom ezt megélni. Nem akarom, hogy ez az erő elfogyjon belőlem. Sokat jegyzeteltem, és ezen majd újra átrágom magam. A tavalyi jegyzeteim is nagyon sokat jelentettek. A továbbiakban imádkozom a Szentlélek vezetéséért a magam és a gyülekezet életében. Nem akarok egy lehetőséget sem elszalasztani az Úr szolgálatában.

Felrobbantani a Sátán birodalmát – Pánczél Tamás (Makó)

- *Nyertél itt valamilyen áldást az Úrtól?*
  - Nagyon sok áldást nyertem. Csak címszavakban: a légkör, mások odaszánása, buzgósága, az, hogy ők is akarják az ébredést, közös imádat, dicsőítés. Jött velem egy barátom, aki itt megtért. Negyedjére vagyok itt. A mostani alkalom kevésbé felszínes, a tanítások mélyebbek, a hallgatóság is komolyabb. Örültem, hogy nem volt egy külföldi előadó sem. Megláthattuk végre, hogy milyenek vagyunk. A későbbiekben se hívjanak főszolgálatra külföldieket. Tanuljunk meg önállóan élni.
  - *Mi a véleményed a párhuzamos előadásokról?*
  - Praktikusnak tartom az egészet. Mindenki meglegelte a neki szükséges tanítást.
  - *Milyen volt az ellátás, az ebéd?*
  - A táplálék mennyisége a fiatalok étvágyához mérten mértéktartó volt. Amúgy nem ez a lényeges. A lelki táplálék kipótolta ezt is.
  - *Mit viszel haza innen?*
  - Teljes gőzzel nekilátunk a munkának. Szeretnénk felgyújtani a várost és felrobbantani a Sátán birodalmát. Mindent a Szentlélek vezetése szerint kell cselekednünk. Részesei akarunk lenni a hitünk szerint az egész országra kiterjedő ébredésnek.
- {k1991514}
- Szolgálatra készülve

**Olvastad már a Bibliában? Mit tegyünk az ősz hajjal? • Meinrad Schicker Fordította: Vadon Gyuláné, Kadarkút Wort & Geist
1991. június (6. sz.)**

{k1991515}

Igen szép ékes korona a vénség, az igazságnak útában találtatik (Péld 16,31). Az ifjak ékessége az ő erejök, és a véneknek ékessége az ősz haj (Péld 20,19).

Az első ősz hajszálak feltűnésekor ijedten a tükör után nyúlunk, hogy a halandóság tanúját eltüntessük. Ha végül ezek a szürke „intők” túlságosan szaporodtak – legalább is úgy látszik – , be kell tervezni egy hajfestést. A szürke haj saját öregedésünkre, és egyben saját elmúlásunkra is emlékeztet. A mi korunk pedig a halált a mindennapi témából kiszorította és bizonyos specialistákra bízta: kórházak és öregek otthona birkózzanak meg vele. A konzerválás időszakában élünk. A tapasztok és a kenőcsök az örök ifjúság álmát akarják biztosítani.

MÁSKÉNT A BIBLIA

Az öregedés és a vele járó ősz haj nem a le- és az alábbszállás jelét bizonyítja – éppen ellenkezőleg. Ha „ékes koronáról” van szó, akkor az ősz haj a bölcsesség, az élettapasztalat és a higgadtság szimbóluma, mely mint egy beteljesedett élet érdemi gyümölcse integet. Akkor miért kellene eltüntetni, vagy elrejtetni? Komolyan át kell gondolnunk, hogy nekünk hívőknek nem kell-e a bibliai etikával komoly segítséget nyújtani nemzetünknek – mely nemzet a túlöregedés problémájával és az öregek otthona lakóinak szaporodásával már alig tud megbirkózni.

Segítsük elő a „szürke párdúcoknak” egy bibliai önértéket újra fölépíteni, melynek során engedjük, hogy élettapasztalatukkal szolgáljanak nekünk, a fiatalok képességének és erejének leértékelése nélkül. Segítsünk egymásnak örömmel öregedni.

Vénségetekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! (Új ford. Ézs 46,4)

BIZONYSÁGUL

„Micsoda az ember, hogy gondod van rá?” • *Tfirst Gyula*

Bizonyságtétele, amit elmondok, megkésettnek látszik, hiszen amiről beszélni fogok, nem tegnap történt, hanem 35 éve. Bármennyire különös, vagy hihetetlen, 30–35 évnek kellett eltelnie ahhoz, hogy a mozaikokból „összeálljon a kép”; hogy elmondhassam a tanulságot: azt, hogy a GONDVISELÉS sokkal több, mint amit magam erről hittem és vallottam.

1956. október 31-én a Nagykörúton hazafelé tartottam. Az Aradi utcánál 30–40 személyből álló csoportot pillantottam meg. Nagy érdeklődéssel odasiettem, de amikor közel értem, megborzadtam. Egy lila sportmelegítőbe öltözött embert akasztottak az útszéli platánfára, drótkötéllel – arccal felém. Sok lőtt seb látszott rajta, valószínű, hogy az akasztáskor már halott volt. Megtudtam, hogy ÁVH-s tiszt, aki – a tömegben elterjedt képtelen hír szerint – „kiirtotta családját, nehogy elárulják a rejtőzködési helyét”.

Azokban a napokban hozzá kellett szokni a félelemhez, a létbizonytalansághoz, különböző emberi tragédiákhoz. Mégsem tudtam – hazafelé menet – megszabadulni ettől az élménytől. Különös gondolat érlelődött bennem. Kalandra nem vágytam, de mégis elgondolkodtam azon, hogy én magam mit tehetnék annak érdekében, hogy ne történjenek ilyen szörnyűségek. Nem kellett sokat tünődnöm, még aznap délután közölték a kormány rendeletét, hogy a budapesti egyetemisták vonuljanak be saját egyetemeikre katonai szolgálatra a közrend fenntartása céljából. Bevonultam... bár nyugodtan otthon is maradhattam volna; azokban a napokban senki nem tudta számonkérni az ilyen felhívások teljesítését.

November 1-én a Budapesti Műszaki Egyetemen nemzetközi igazolvánnyal és géppisztollyal láttak el. Beosztottak egy szakaszba és teherautón Hűvösvölgybe, a Völgy utcába szállítottak egy magas kökerítéssel körülvett katonai létesítménybe, ahol őrszolgálatot kellett teljesíteni. A belső épületben nyomda volt és az ott levő személyek (akik nem hagyták el az épületet)

nemzetiszínű papírzászlócskákat, Kossuth címereket, röplapokat nyomtattak. November 3-ra virradó éjjel visszaszállítottak az egyetemre és hazaengedtek azzal, hogy 4-én reggel újra jelentkezünk. Erre már nem került sor.

Sokszor gondolkodtam akkori döntésemen, hogy jól cselekedtem-e. A katonai szolgálatra történő bevonulásom – az akkori körülmények miatt – tulajdonképpen teljesen rajtam múlt. Háborús időben fegyvert vettem a kezembe, nem kiképzés, vagy gyakorló lövészet céljából, hanem azért, hogy... szükség esetén használjam... Végül is megnyugodtam abban, hogy jó szándékkal, az október 31-i élményem hatása alatt cselekedtem és senkinek nem ártottam. Hálás voltam Istennek, hogy ebbe az őrszolgálatba osztottak és nem a többi egységbe, melyeket később a város védelmére vezényeltek.

Az első nagy megdöbbenés 33 év eltelté után ért: amikor nyilvánosságra hozták a megtorlás ideje alatt, 1957–1962 között hozott ítéleteket, ezek indokolását és az elferdített valóságot. Hogy például a fegyveres harcban való részvétel megítélése – esetenként – gyilkossági kategóriába tartozott és az egyszerű fegyverviselést is – egyes bíróságok – gyilkossági kísérletnek tekintették. Tőlem viszont még csak meg sem kérdezték, hogy hol voltam és mit csináltam 1956. október 31-től november 3-ig. És ha számonkérlik?... valójában még nem gondoltam végig ezt az eshetőséget. Isten kezében tartotta sorsomat ezekben a tragikus napokban és a következő kritikus években is, bár az én hálám – tudatlanságom miatt – bizony nagyon visszafogott, kimért volt.

Most elmondom, hogy Isten hogyan fordította jóra azt, ami rosszul is végződhetett volna. A múlt évben egy TV-műsört néztem. Három személy mondta el élményeit, akiket hasonló, 56-os tevékenységük miatt halálra ítélték, majd ezt az ítéletet börtönbüntetésre enyhítették. Ma már ismert közéleti személyek. A műsört közepes érdeklődéssel hallgattam, de rögtön felfigyeltem és nyugtalan lettem, amikor az egyikük elmondta a következő epizódot. 1956. október 31-én a Széna téri felkelőket felhívta Húvösvölgyből egy ÁVH-s katonatiszti csoport és a következőt közölték: felesküdenek a forradalomra és átadják fegyvereiket, de a felkelők küldjenek hozzájuk megbízható őrséget, akik védelmet nyújtanak számukra. Még aznap megkapták a kért őrséget. Így szólt a történet, amit eddig nem ismertem. A folytatást viszont már én is tudtam: a rákövetkező napon, november 1-én a mi szakaszunk váltotta le ezt az őrséget. Eddig csak sejtettem, most már tudom a TV-műsorból, hogy ÁVH-s személyekre vigyáztunk, azokra az emberekre, akik az akkori közhangulat miatt akár az utcán, akár otthonukban életveszélyben voltak.

Tulajdonképpen nem történt semmilyen rendkívüli, természetfeletti, vagy csodának tulajdonítható esemény. Láttam egy szerencsétlen akasztott embert. (aki éppen ÁVH-s tiszt volt), megszántam, s majd úgy hozta a „véletlen”, hogy a következő naptól 15–20 személy életére vigyáztam (akik ugyancsak éppen ÁVH-s tiszték voltak); megrendültem egy meglincselt ember látványától, s ébredő gondolataimat mederbe terelte egy néhány óra múlva kihirdetett behívó parancs. Bár gondos kezek – később – igyekeztek eltüntetni a nemzetközi iratokat és névsorokat, ez csak kis részben volt eredményes. Számomra azonban – nem tudom hogyan, de – sikerre vezetett. Ha azonban az én nevem is ismertté válik, nem valószínű, hogy az új rezsim méltányolta volna, hogy jószándékból fogtam fegyvert. Isten azonban ismerte szándékomat és méltányolta.

Hálát adok Istennek teljes szívemből ezért is, s mindazért, amit értem tesz. Most már biztos vagyok abban, hogy csak az örökkévalóságban tudjuk majd igazán felmérni, hogy ki volt számunkra Ő. „Micsoda az ember... hogy gondod van rá?” kérdezi a zsoltáros, „a te gondviselésed őrizte az én lelkemet” mondja Jób,...és az én testemet is.

...pedig még csak 17 éves voltam... • Delényi Szilvia

{k1991516}

Ha tekinteted megakad írásomon, kérlek olvasd végig. Egy csodálatos, számomra fantasztikus dolgot szeretnék leírni és közölni veled.

Kérlek, ne botránkozz meg, olvasóm, hogy őszintén írom azt, ami történt velem, hiszen ha valakivel csoda történik, azt szeretné, ha mindenki hallana róla.

Egészen kiskoromtól fogva a magány vett körül, és soha nem voltam boldog.

Az öröm és a boldogság egy „táv fogalom” volt számomra és úgy gondoltam, a valóságban ez nem is létezik. Hiszen megvolt mindenem, ami anyagilag elképzelhető. Semmire nem volt gondom, de valami mégis hiányzott az életemből. Hét éves sem voltam még, amikor elvesztettem legjobb barátomat, aki agydaganatban halt meg. Nyolc éves koromban elváltak a szüleim. Magány és félelem vett körül, mindennapi bizonytalanság... Vágytam, hogy valaki szeressen...

Tizenhat évesen már kiégett, üres, örökösen magáért törtető, önző lány voltam, aki senkit sem tudott szeretni. Napjaimat kezdte kitölteni a céltalanság, üresség, komorság, unalom. Hogy ezt csökkentsem, eljártam diszkóba és más szórakozóhelyekre, ahol mindig reménykedtem, hogy megtalálom a boldogságot. De célja nem volt az életemnek. Feltettem magamnak azt a kérdést, hogy minek élek?

Kezdtém kutatni a természetfeletti után, behatoltam a tudományokba, majd később a vallásba. De nem találtam bennük semmit. Istenben nem hittem, Jézusról pedig csak úgy hallottam, mint egy misztikus kisedről, akinek karácsonykor csilingelnek. Külsőmről is meg lehetett állapítani, hogy sötét az egész lényem, nincs aki megmentene az életuntságból és depressziótól. Kongtam belülről és a szívem üres volt.

Ez időben történt, hogy elmentem egy összejövételre, ahol keresztény fiatalok szolgáltak, és ahol Krisztus kereszttáldozatáról, és Isten szeretetének mélységéről beszéltek. Az első benyomásom az volt, hogy tele vannak életörömmel, boldogsággal, szeretettel. Habár én is fiatal voltam, úgy éreztem közöttük magamat, mint egy hetven éves fáradt asszony. Pedig még csak tizenhét éves voltam... Olyan hirtelen ért ez a szeretet, ez a különös sugárzás, hogy úgy éreztem, elájulok. Olyan más itt, mint a discóban, és olyan más, mint a templomban, ahol ugyan Istennek énekelnek, de közben jobbra-balra nézegetnek és kötelességből járnak el. Itt pedig boldogan énekelnek, kezüket kitárva az ég felé.

Gondolataim rémülten kavarogtak és váltogatták egymást. Néhány fiatal elmondta, hogy milyen volt az élete, és hogyan változtatta meg Jézus Krisztus, amikor átadta neki. „...Szóval, Isten mégis létezik? Jézus tényleg feltámadt a halálból? De hisz ez lehetetlen! Hova jöttem én?!” Ilyen gondolatok foglalkoztattak, de mégsem jöttem el onnan, mert kezdett az a béke és boldogság betölteni engem is. Először éreztem ilyet, és ezt akartam teljesen. „Ki az, aki ezt teszi velem? Ki az a Jézus, és most hol van, hogy mindenki imádkozik hozzá? Hogy ismerjem meg? és miért halt meg értem Jézus? és különben is...” De ezek a gondolatok voltak az utolsó kusza szálak, mert mire végig gondoltam volna, egy fiatal keresztény hangját hallottam: „Meg akarod ismerni még ma Jézust?”

És akkor, ott, én a kemény lány, szívemben összetörve IGEN-t mondtam, és találok a Természetfeletti Lénnel, azzal, Akit tulajdonképpen egész életemben kerestem. És a szívemet betöltötte szeretet, öröm és nyugalom. És tudok SZERETNI! Szeretek MINDENKIT! És nem vagyok depressziós, és nincsenek többé öngyilkossági kísérleteim! Mert SZABAD VAGYOK JÉZUSBAN!

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

JÉZUS ÉL!

Meghalt a te bűneidért és betegségedért is, és nem kell szomorkodnod sem, mert Jézus Krisztus, az Isten Fia győzött a kereszten 2000 évvel ezelőtt! És most higgyél, mert föl is támadott!

Higgy az élő Istenben!!

Sem megmásítani, sem letagadni, sem különféle materiális nézetekkel elhomályosítani nem lehet Jézus valóságos személyét.

Tudom, hogy téged is szeret, vár Rád, aki ezt most olvasod, és hív, hogy áldásait Rád áraszsa már most e földi, s majd az örök életedre. Próbáld meg nem értelemmel felfogni az isteni szeretetet. Keresd Őt és Ő közeledik hozzád! És ekkor megláthatod, hogy igaz az, amit írtam, mert Isten van, él és napjainkban is állnak fel bénák, és látnak vakok a Jézus nevére.

Ha vannak kérdéseid, írd erre a címre, és én szívesen, személyesen válaszolok Neked!
Delényi Szilvia 2119 Pécel, Pesti út 65.

Könnyű lélegzettel dicséri az Urat • Lejegyezte: *Kranyik Anikó*

Csodálatos gyógyulásról tett bizonyítást Králik Jánosné testvérnő egyik vasárnap a gyülekezet előtt.

Elmondta, hogy április közepén vírusos influenzát kapott, amelyet szívizomgyulladás kísért és erős fulladás, ez utóbbi okát a későbbiek során sem sikerült kideríteni. A néhány hétig tartó betegség alatt kórházi ápolásra is szorult, az orvosok azonban nem lettek sokkal okosabbak a vizsgálatok után sem, Piroska pedig egyre jobban fulladt.

A szíve is tovább „rendetlenkedett”, ezért a kórházi tartózkodása alatt katéterezést akartak rajta végrehajtani. A nem könnyű vizsgálat előtt férje kérte a gyülekezet imáját, hogy a beavatkozásra ne kerüljön sor. S másnap az orvos közölte, hogy véleménye szerint nincs szükség rá. „Tudom, hogy az ima segített” – jelentette ki a kék szemű asszony.

A kórházból való elbocsátás után, még mindig betegen elment a gyülekezetbe. „Annyira fulladtam, hogy csak lassan sétálva kaptam – nehezen – levegőt” – mondja. Az ima után azonban meggyógyult! A szíve ugyan most sem tökéletes, de panaszai nincsenek, a fulladás pedig teljesen megszűnt, s ma csupán rossz emlék.

„Mindenkinek csak ajánlani tudom, hogy bizalommal és hittel forduljon Jézushoz, mert én megtapasztaltam, hogy valóban Ő a Gyógyító” – teszi hozzá a történet végén Piroska könnyű és tiszta lélegzettel.

Jézus az egyetlen út • *Kranyik Anikó*

Az egyik testvérnő – megtérése előtt – több mint egy évig okkultizmussal, szelídebb kifejezéssel élve ezoterikával ismerkedett. De hála legyen Istennek, aki felnyitotta szemét és meglágyította szívét, így az Ő kegyelméből újjászületett.

Régi ismeretségi köréből maradt azonban egy vidéken élő fiatal házaspár, akiknek egyik levelében bizonyítást tett Jézusról, s ők erre reagáltak. A testvérek okulására közöljük az ide vonatkozó részt, amelyben hátborzongató módon keveredik az igazság a hamissággal s a Szent Szellem által írt választ.

..., *A legcsodálatosabb dolog, ha valaki megtalálja a maga útját. A Szent Hegyre számtalan oldalról lehet felmenni, de mindannyiunk végcélja: a Csúcsa ugyanaz. Azért teremtődött annyi féle vallás, hogy mindenki megtalálja Számára legmegfelelőbbet, mert ahány ember, annyi ÚT.*

Jézus tanításait, magát a Kinyilatkozást, az apokrifeket természetesen mi is elfogadjuk és nagy kegyelemnek tartjuk a Messiás alászállását, hogy megmutatta a foglyulesett szellem szabadulásának lehetőségét és irányát: az ember személyiségének, szubjektív énjének, vágyainak megfeszítését, amin át a Kereszt középpontjában kiléphet az anyagvilágból. Csodálatos és felemelő Misztérium, ami ma is Élő Valóság.”

Eddig a levélrészlet, s a válasz:

...az ÚT valóban annyiféle, ahány ember, hiszen Isten mindenkihez a maga egyéniségén keresztül szól, – de csak a Szent Hegy aljáig! Onnan a Csúcsra, Istenhez, csupán egyetlen

keskeny ösvény vezet. „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam” (Jn 14,6) – mondja Jézus. „Mert más fundamentumot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus” (1Kor 3,11).

Vallom tehát és bizonyos vagyok benne, hogy Jézus az egyetlen ÚT.

Csakhogy e világ istene a Sátán. És „...E világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát, aki az Isten képe” (2Kor 4,4). Sokak szemét bezárja, illetve áligazságokra, féligazságokra engedi csak megnyílni, okosságával, ravaszságával elfedi a valóságot. Tudom, mert magam is megjártam a zsákutcák sorát, és sok érdekes elméletet, filozófiát, vallást ismertem meg közben, sok mindenről hallottam. De hála Istennek, én már látok – és szabad vagyok! „Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság” (2Kor 3,1). Ennek feltétele van: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa” azokat (1Jn 1,9), mert Jézus Krisztus „azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket.” S mert nincs egy igaz ember is a földön” (Préd 7,20), e nélkül nincs szabadulás!

Tudom, hogy a legbölcsebb, legnagyobb és komplex „rendszer” a Bibliában található, amely ráadásul élő valóság. Minden más csupán része ennek a hatalmas igazságnak, beleilleszthető ugyan, de nem juttat el a célig.

Jézus azt mondja: „Menjetek be a szoros kapun. Mert tág az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt” (Mt 7,13–14).

Hiszem ugyanakkor – mert Isten ígéretei igazak –, hogy mindenki eljuthat Hozzá, aki csak keresi Őt. „És kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem. És megtaláltok engem, azt mondja az Úr, és visszahozlak a fogságból...”.

Ennyit hát a válaszelemből, amely – úgy hisszük – nem kíván kommentárt. Imádkozunk a fiatal házaspárért.

Ima az ébredésért • Süveges Imre

„Kőfalaidra Jeruzsálem őrizőket állattam, egész nap és egész éjjel szüntelen nem hallgatnak; ti, kik az Urat emlékeztetitek, ne nyugodjatok! És ne hagyjatok nyugtot néki, míg megújítja és dicsőségessé teszi Jeruzsálemet e földön.” (Ézs 62,6–7)

Az imádkozás, az Istennel való személyes beszélgetés a keresztyén életünk alapja. Sokszor beszéltünk már erről, de a valóság, közösségünk állapota azt mutatja, hogy a gyakorlatban nem mindig van így. Szeretnék igazi, nem a szokásokon alapuló imaéletre buzdítani. Imaélet nélkül közösségünk csak egy egyházi szervezet lesz, szertartásokon és szokásokon nyugvó istentiszteletekkel, de a Szentlélek valóságos megújító munkája nélkül. Személyes imaélet nélkül nincs győzelmes élet, közösségi imádkozás nélkül a gyülekezet csak egyhelyben topog. Az erő, hatalom, felkenetés a szolgálatra mindig egy imádkozó élet következménye. Ez nem pótolható semmivel, de személyes tapasztalatból hadd mondjam: ez csodálatos dolog. Mi evangélizálhatunk, szervezhetünk, elmehetünk a föld végére is, hogy egy ember megtérjen, de az Úrral való mély kapcsolat nélkül sohasem lesz eredményes. Csak egy személyes példát hadd hozzak fel: körülbelül két és fél évvel ezelőtt, a kommunista rendszer elhalása után Pécelen elkezdtünk nagy lendülettel evangélizálni. Körülbelül 4–5000 meghívót osztottunk ki lelkesen, és a szokásos áldáskérő imán túl többet nem tettünk. Nagy izgalommal vártuk, hány ember jön el. Ezen alkalmakkor egy nagyon fontos dolgot megtanultam: az imádkozás fontosságát. Azóta ifjúsági imaórát indítottunk be, imaéjszakáink és egyéb más imaalkalmaink voltak és vannak. Az ifjúság létszáma megduplázódott, a fiatalok megújultak és volt olyan szabadtéri evangélizációnk, ahol több mint 30 személy jelentkezett a megtérésre való felhívásra. Tudjuk, ez csak a kezdet.

Dávid, amikor táncolt az Úr előtt – úgy olvassuk – „teljes erővel” tette ezt (2Sám 6,14). Isten

azért áldotta meg őt, mert bármit tett ez a két szó jellemző volt rá: „teljes erővel”. Isten ilyen imádkozó embereket akar, akik ezt úgy teszik kitartóan, mint akik választ is várnak. Fiatalok! Hadd javasoljam: ha még nem tettétek, indítsatok ifjúsági imaórát és kitartóan imádkozzatok!

Idős testvéreim! Kérni akarlak benneteket, tisztelettel és szeretettel, újítsátok meg imaéleteket az Úrban!

Hogy miért imádkozunk?

Talán emlékeznek a testvérek arra a látomásra, amit nem régen publikáltam. Az ébredésről szólt. Magyarország számára eljött az ébredés ideje.

Ez az idő: ma van!

Amikor imádkoztam ezért, az Úr azt mondta: Vedd el Tőlem a látást, mert ez az én tervem, imádkozz ezért folyamatosan és légy aktív a megvalósításban.

Tehát az ébredés a mennyben már készen van Magyarország számára, az imáinkon keresztül tudjuk megnyitni a mennyei áldások csatornáit. Az Úr olyan nagy dolgokat készül cselekedni, amit még sohasem tett ebben az országban.

Tehát imádkozzunk a látás beteljesedéséért, az ébredésért!

Ha már elfeledkeztünk ennek a próféciának a konkrétumairól, keressük elő az évfolyam első számát. De segítségül közre adok egy imalistát, amit a lapból esetleg ki is lehet vágni.

Imádkozzunk közösen, meg nem elégedve mindaddig, amíg be nem teljesednek ezek.

Köszönöm, hogy csatlakozol Te is ehhez az imalánchoz, naponta imádkozzál ezért, és Isten ígéretei valósággá válnak.

Imakérések

1. Magyarorszáért: (politikai helyzetéért, az evangélium hirdetésének szabadságáért, vezetőinkért),
2. Ébredésért (az egész világon, Kelet-Európában és Magyarországon).
3. Szentlélek hatalmas kiáradásáért országunkban (Isten népe között, az egyházakban),
4. Az Evangéliumi Pünkösdi Közösségért (megújulásért),
5. Gyülekezeteinkért (az evangélium hatalmas erővel, jelek és csodák kíséretében hirdetve legyen),
6. A Te gyülekezetedért (felszabadulásért a dicsőítésben, evangélizációban, a Lélek kiáradásáért),
7. A gyülekezet vezetőségéért; Pásztorainkért (új munkásokért, akik között Te is ott akarsz lenni),
8. Önmagadért – Megújulásodért (a Lélek vezesse győzelemre és bizonyágtételre életed),
9. Közösségünk létszáma 5000-ről 50.000-re növekedjen,
10. Legyen egy „mega-gyülekezet” Budapesten 10.000 létszámmal!

EMLÉKEZZETEK MEG

„Még a vénkorban is gyümölcsöznek...” • *Tóth László*

{k1991517}

Kevés embernek adatik meg, hogy életére annyira jellemző legyen az Ige fenti szava, mint *Szomor Imre* lelkipásztor testvérünkre, akit a közelmúltban veszítettünk el. Tudjuk, hittel valljuk, hogy ez, ami nekünk veszteség, neki nyereség? Dömsödön, 1910. december 11-én polgári családba született. Gyermek és ifjú éveit Soltvadkerten töltötte baptista gyülekezeti körben. Megtérése, bemelegítése, sőt Révész Máriával történt házasságkötése is ott volt.

Házasságukat Isten 3 fiú és 1 leánygyermekkel áldotta meg.

Testvérünk valamilyen formában mindig szolgált a gyülekezetekben, de teljesidejű munkás

csak később lett. A Dunaharaszttiban élő család növekvő gyermekei is beépültek a baptista gyülekezetbe. A fejlődés lehetőségeit mindig kereső – lelkiileg többre igyekvő, a házi imaköröket kedvelő és szervező, a szentlélek-keresztiséget elfogadó testvérünk hamarosan perifériára került, majd kiszorult a baptista gyülekezetből. Így jutott Közösségünk szigetszentmiklósi gyülekezetébe. Itt munkatársa volt Nagy Ferenc lelkipásztornak, majd amikor polgári foglalkozása alapján nyugdíjas lett, teljesen az Úr szolgálatának szentelte magát. Családtagjai nemtetszése sem akadályozta meg őt abban, hogy elvállalja a lelkipásztor nélkül maradt kiskőrösi gyülekezet gondozását. Én, mint kezdő lelkipásztor, ekkor kerültem vele szoros kapcsolatba. Atyai jóbarátommá vált, aki egyike azon néhány embernek, aki rendkívül nagy hatást gyakorolt rám. Lenyűgözött fiatalos lendülete, bámulatos munkabírása mind a kiskőrösi imaházépítés, mind pedig a lelki munka területén. Lehetetlent nem ismerő szervezőkészsége gyakran lendítette át a munkát olyan holtponthoz, melyeken megfenekleni látszott. Határozottsága az ingatagoknak új erőt kölcsönzött. Nappal megfeszítve dolgozott – gyakran nehéz fizikai munkát végzett –, éjjel tervezte a következő napot. Rendkívüli kombinatív gondolkodás jellemezte, ami a Közösség vezetőségében való tevékenységét is igen hasznossá tette. Egyenessége, szókimondása, igazságérzete valamennyiönkre jó hatással volt, és az ügyek intézésében különösen jól kamatozott. Erős egyéniségében szerencsésen ötvöződött a határozottsággal a szív mélységes együttérzése.

A gyülekezet apraja-nagyja hozzá fordult minden testi-lelki problémájával. Ha kellett házvételnél alkudott, szerződést írt, hivataloknál közbenjárt, vagy betegeket látogatott, értük imádkozott. Igeismerete, életbölcssége, nyugodt előadásmódja igehirdetéseit jóízűvé, a Szentlélek pedig maradandóvá tette. Korát meghazudtolva tudott foglalkozni a fiatalokkal, mindig nyitott volt az új dolgok iránt.

Amikor feleségét – az őt szelíden feddő, de nagyon szerető Marika nénit – elveszítette, csak akkor derült ki, hogy milyen támasz volt számára az utólérhetetlen kedvességgel becézett „Nyanya”. Megroppant, de a halál okozta fájdalom sem törte meg véglegesen. Ereje megújult, mint aki az Úrban bízott. Újabb gigászi feladatot kapott Istentől – a pécsi gyülekezetben. A fiatalabbakat is megpróbálta, méreteiben, komplikáltságában még nagyobb vállalkozás szinte emberfeletti teljesítményre sarkallta. Vállalta a kihívást, és rendkívüli tehetséggel megáldott karmesterhez hasonlóan vezényelte a gyülekezet munkás-gárdáját. Itt is – mint Kiskőrösön – együtt kellett építeni az imaházat és a gyülekezetet. E kettős szolgálatra különleges adottsága volt Imre bácsinak az Úrtól. A túlfeszített munkatempó és előrehaladott kora is közrejátszott abban, hogy régóta lappangó, súlyos betegsége egyre több fájdalmat okozott neki. Rendkívüli akarateréjével és tartásával ezt sokáig tudta ellensúlyozni. Nyolcvanadik születésnapjához közeledve azonban tudomásul kellett vennie a megváltoztathatatlant: „földi sátorházunk elbomlik”.

Még ott volt, amikor a pécsi gyülekezet ideiglenesen birtokba vette új épületkomplexumát, de a teljes átadást már itt nem érthette meg. Istennek épített házakat e földön, és az Úr hazavitte abba a „hajlékba”, melyet Ő készített szolgájaként. Temetése 1991. május 10-én volt Dunaharaszttiban. Legyen az Ő emlékezete áldott!

„Emlékezzetek meg a ti előljáróitokról, ... és figyelmeztetve az ő életük végére, kövessétek hitüket.” (Zsid 13,7)

„Élet illatát hordozd hát...” • ifj. Kurgyis József

{k1991518}

Vannak emberek, akik miután eltávoztak is örökre közlünk, valahogy nem akarunk tudomást venni róla, mert mikor itt voltak, jelenlétük hatott, kisugárzott, formálta a környezetet. Ez a formáló erő itt maradt, s tovább munkál bennünk, akik emlékezünk Reá.

Ilyen volt a pécsi gyülekezet és nagyon sokak Zsuzsika nénije, özv. TÓTH MIHÁLYNÉ

Durkó Zsuzsanna. „Egy asszony a milliók közül”, aki kilenc gyermeket nevelt föl, s akinek megadatott, hogy mindet ott tudhatja Jézusnál. Több gyermeke testvérünk betegágya mellett adta át életét a Megváltónak, testi szenvedéseit lelki örömeikkel enyhítette az Úr. Az Ő fia Tóth László testvér is, aki Közösségünk elnöke és a péceli gyülekezet lelkipásztora. Ő az a nőtestvér, aki gyülekezetet is vezetett a Szolnok megyei Csépan, aki költő volt, aki lelkigondozó volt szíve utolsó dobbanásáig, akihez tanácsért, útbaigazításért mentek a fiatalok és mi a gyülekezet vénei is, ha már végére értünk lehetőségeinknek. Egyszer beszélt nekem arról, hogy misszionárius akart lenni valahol távol a bennszülöttek között. Az Úr más pályára állította, de elhivatottsága, hűsége, szolgálata, Ura iránti engedelmissége példa előttünk, akik ismertük Őt. Missziót teljesített, az Úr akarata szerint. Elment, hiányzik biztató tekintete, hiányzik soha meg nem restülő imádkozó élete, hiányzik bizonyágtételre mindig kész szíve, hiányzik... hiányzik...

1991. július 12-én kísérték utolsó földi útjára szerettei, a gyülekezet és a nagy számú rokonság. Temetésén az ÉLET, a VIGASZTALÁS IGÉJÉT Fábián József és Balog Miklós lelkipásztor testvérek hirdették.

Nekünk, akik élünk, ezt üzeni:
*Élet illatát hordozd hát,
Szólj nemeset, vigasztalót,
Rosszal szemben tegyed a jót,
S Urad használ, mint izes sót.”*

Horváth József • Búth Ottó

{k1991519}

Horváth József testvér a Bp. Dózsa György úti gyülekezet tagja 76 éves korában 1991. június 14-én elhunyt. Személyében olyan testvérünktől kellett elbúcsúzni, aki példaértékű állhatatos szolgáló életet hagyott maga mögött. Egy eléggé hányatott gyermekkor után 1930-ban tért meg, és a Kispest Kinizsi utcai Pünkösdi gyülekezet tagja lett. Majd 1934-ben az Aréna úti Imaház alapító tagjaként folytatja közösségi életét. 1937. évben házasságot köt Tóth Máriával. Házasságuk során egy fiú és leánygyermeket neveltek fel Isten félelemben. Az Úr az ő életét értékes talentumokkal ajándékozta meg. Ebből származóan a gyülekezet különböző szolgálati területein végzett tevékenységet. Hosszú időn keresztül gyülekezeti presbiter és énekkari tag. Költői adottságai folytán számos vers szerzője és előadója. A gyülekezeti gyermekbiblikör vezetője. És végül, de nem utolsó sorban, az éneklés, az Isten dicséret volt a közismert szolgálati területe. A Dózsa György úti kiségyüttes szólistájaként vált ismertté országszerte a testvériség körében. Svéd eredetű énekekből mintegy 120 éneket fordított, és közkinccsé téve hagyott hátra az utókor számára. Utóbbi időben a megromlott egészségi állapota miatt egyre többet szólalt meg énekeiben a „túlsó part”, a „gyönyörű város” távlata. Hálás a szívünk az Úrnak, hogy szolgálatai által igen sokat épülhettünk. És most, Istenek úgy tetszett, hogy Józsi bácsit hazaszólította. A viszontlátás reményében búcsúztunk el tőle. Szeretettel és tisztelettel őrizzük meg emlékét.

VILÁGABLAK

A pünkösdi Európa-konferencia néhány tanulsága • Pánczél János

Tömör beszámolómban szeretnék tárgyilagos maradni, s ennek azzal is kifejezést kívánok adni, hogy nem annyira a saját véleményemet, megállapításaimat közlöm, hanem sokkal

inkább vezető előadóink állásfoglalásait. Ezek közül is a lelkipásztorok részére tartott szeminárium fő mondanivalóit emelem ki.

A jóeli prófécia beteljesedése, a bibliai utolsó időkre vonatkozó kései eső elérése nyilvánvalónak látszik: a világ négy kontinensén hatalmas ébredések vannak, sok 80–120 ezer főt számláló gyülekezettel, néhol még nagyobbakkal. Eddig csak Európa maradt ki a nagy ébredési hullámból. Ebben nagy alázatra és bűnbánatra kell jutnunk. Ugyanakkor könyörgéssel és böjtöléssel, engedelmisséggel és teljes odaszánással adjuk oda magunkat a Szentlélek munkájára.

Isten munkáját az Ő módján és módszerével végezzük! Le kell fegyveroznünk az erős embert, a sátánt. Az erőteljes, összpontosított imaharc fő fegyverünknek számít a szellemi harcban. Jézus diadalmas gyülekezetről beszélt, amelyen a pokol kapui sem vesznek diadalt. Az Úr támadó, ördögököt kiűző, és nem védekező taktikára tanított bennünket. Az egyszerűen tragédia, ha az épület falain belül maradunk és csak ahhoz kötődünk. De az is tragikus, hogy milyen kevés kegyelmi ajándékot hordozunk. Kevés a függőleges, sok a vízszintes kapcsolatunk. A gyülekezet embereken keresztül épül. Milyenek legyenek a gyülekezeti munkások? Az Úr maga készíti fel megtisztított és engedelmes gyermekeit. Örömmel vállald és feddhetetlenül végezd el az egyszerű, aprónak látszó munkákat is! Ha a kevésen hűek vagyunk, mind többre bízunk. A kemény munkára kell készülnünk, és úgy is kell dolgoznunk. Mindnyájunkra embereket bízott az Úr, sokakat, s eredményesnek kell lennünk. A termőágot pedig megmetszi az Úr, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ne mondd azt: nincs a Bibliában olyan szó, hogy eredményes, csak olyan, hogy hűség. A hűség annyi, mint eredményesség! A talentumoknak kamatozniuk, többszöröződniük kell! Nem lehetünk szűk látókörűek. A növekedést tervezni kell. Hitben elnyert és megharcolt nagy célok legyenek előttünk. A gyülekezetnek megmentett és megszabadult emberekkel növekednie kell. A növekedés nem magától történik, annak oka van. A növekedés kulcsa a Lélek szerinti ima, az erőteljes szellemi harc mellett – az ifjúságban van!

Az Úr éppen téged akar használni! Számold fel a kisebbségi érzést! Az Úr az Ő képmására teremtett téged. Mi Jézus munkáját végezzük és fejezzük be. Sok pásztor gyermekei a világban vannak. Nem fogadják el az apjukat. példának. Az ígéhez mérjük hozzá a dolgainkat, s alázattal levonva a tanulságokat harcoljunk tovább!

A pásztor nem félhet a vezetéstől. A te kezébe tette az Úr a gyertyát. A gyülekezet szenved a vezető kisebbségi érzése miatt. Mózes felment böjtölve Isten hegyére; ott vezetést, útmutatást, világosságot, parancsolatokat kapott. Nem bizottságra, amögé megbújva, a felelősséget is átruházva hagyta a vezetést, hanem vezette a népet. Erősnek kell lenned a vezetésben, persze nem diktátor módján. A vezetőnek a juhok előtt kell járnia, akár néhány évvel is. Az inspirált, Lélektől vezérelt, távlatokban gondolkodó vezetés is feltétele a növekedésnek. Engedelmeskedned kell Istennek, a Szentlélek (Szent Szellem) vezetésének. Fontos a problémák idejében való felismerése, a jó rálátás és felülről kapott vezetéssel azok közös és végig vívott megharcolása. A vezetőnek ott kell lennie a problémák megoldásánál, amelyek útjában állnak a növekedésnek, a fejlődésnek. Ha nehéz embered van, adj neki három hónapot, s ha nincs változás, tedd félre az útból! Mondd meg: testvér, útjában állsz a növekedésnek! Nem érdekel, ki az akadály, vállald, hogy az Úr söpörje el az útból, vagy pedig téged tegyen félre? De a problémákat meg kell oldani. Lehetnek mind azáltal helyzetek, amikor nem lehet mást tenni, mint átadni a dolgot az Úrnak, s kegyelmére bízni a továbbiakat. Ha fel nem ébred egynémelyik gyülekezetünk, hamarosan más gyülekezetekben találja a fiatalságot. A pásztor a gyülekezet dinamitja! A tradíciók, a bátortalanság nem lehetnek akadályok. Adjunk kihívó célokat a gyülekezetnek! A nagy céloknak, ha azokat erős szellemi harccal végig vívjuk, nagy mozgósító erejük van. – Nagy baj, ha keresztény férfiak tehetetlenek – úgy is mint családfők, úgy is mint Jézus tanítványai. Nevelnünk kell a fiatal férfiakat az igazi helytállásra!

A tudományos világban az ember már elérte a Holdat, némelyik gyülekezet pedig a földön csúszkál. Nem ez a mi utunk. A gyülekezet engedjen az Úrnak, s működjének Isten erői! Nem lehet visszafogottan dolgozni. Szentlélekkel és hittel teljes emberek kerüljenek a megfelelő pozícióba. Ne a bukásokat soroljuk el, hanem előre mutassunk. A jövő dicsőségesebb lesz, mint a múlt volt. De legyenek dicsőséges célok! Nagy dolgok csak nagyokat gondoló emberekkel történnek. Szükségünk van csodákra. Ha az ige életté válik bizonyágtételünkben, szolgálatunkban, benne marad az emberekben. Nem lehet száraz, monoton a prédikációnk, bizonyágtételünk. Okozzunk meglepetést! Legyél érdekes prédikátor, bizonyágtétevő! Ragadd meg a hallgatókat az első pillanatban, hogy azután mindig rád nézzenek! Pál 20 évvel a Golgota után is élővé és lenyűgözővé tette az ígét, mert a Szentlélek hatalma volt vele. Nézz a hallgatók szemébe! A hangszín, a hanghordozás is kifejező legyen. Tárd fel világosan, mik azok, amiket szeretnél elérni, megnyerve és mozgósítva a gyülekezet tagjait a buzgó és nagyszerű munkára. Adjunk választ az aktuális napi problémákra a Biblia fényében, a Szentlélek világosságában, kiutat mutatva. Ha egy kis humorral feloldod a szíveket, könnyebb az igével is elérned őket. Az áldás nemcsak a szavakon keresztül jön, hanem Isten erejének a kinyilatkoztatása útján is. Ne a programon legyen a hangsúly, hanem a Szentlélek vezetésén. Az Úr kenete alatt kérjük el: mit akar cselekedni, folyton az Úron tartva a szemünket. Működjének a kegyelmi ajándékok: tisztán, hitelesen, erővel és vonzóan! A Szentlélek meglepetéseket tud okozni a kegyelmi ajándékok igeszerű működése által. A szívünknek teljesen szabadnak kell lennie a szolgálatban, s legyünk egészen betöltve Szentlélekkel! Újból is mondjuk: e konferencia nagy célkitűzése szerint az évszázad utolsó évtizedében ötmillió új hívó és ötezer új gyülekezet Európában! Ebben a nagy munkában bőven megvan a magunk része Magyarországon.

{k1991520}

EUROFLAME PEK–91 Jönköping • Pirka Beáta

Az idén a svédországi Jönköping adott otthont az Európai Pünkösdi Konferenciának augusztus 6-tól 11-éig. Kb. 25–30 (nemcsak európai) országból, mintegy 4–5000 pünkösdi vett részt ezen a konferencián, amely a EUROFLAME (Európa lángja) címet kapta. Magyarországról (a Sion kórossal együtt) kb. 180-an vettünk részt ezen a csodálatos alkalmon (3 csoport busszal utazott – békésiek, Pest és környéke, Bakony és környéke; a többiek egyénileg utaztak).

A svéd testvéreknek köszönhető, hogy mindenről a lehető legjobban gondoskodtak: étkezésről, szállásról, különböző jobbnál jobb programokról, még buszbérletről is, amivel a konferencia ideje alatt ingyen közlekedhettünk Jönköping helyi autóbuszjáratain.

A rendezvényekkel egyidőben üzemelt egy hatalmas kiállítás a konferencia színhelyén (ELMIA), ahol a keresztény kitűzőktől a legjobb szintetizátorig és autóig mindent megtalálhattunk, és ha akartuk, meg is vásárolhattuk azokat.

A délelőttök általában bibliai tanításokkal, a délutánok különböző szemináriumokkal (pásztori szeminárium, zene és dicsőítés, gyülekezetépítés, alapítás, keresztény újságírás, stb.), az esték pedig evangélizációs istentiszteletekkel teltek.

Két estén koncerten vettünk részt, az egyik az USA Continental Singers, a másik pedig a Gospel együttes koncertje volt. A többnapos alkalom központi igéje az Ef 4,3 („Igyekezvén megtartani a lélek egységét a békességnek kötelében”) végigkísérte a rendezvény minden egyes napját, ami tényleg a békességnek kötelében zajlott le.

Több bibliai tanítás és istentisztelet mutatott rá egy fontos és ismert tényre: az UTOLSÓ IDŐKBEN ÉLÜNK. „Nem szabad erről elfelejtkeznünk egy percre sem. El kell távolítanunk minden bűnt az életünkéből. Fel kell készülnünk a Szentlélek hatalmas munkájára, ami meg fogja áztatni a Földet, mint a tavaszi eső. Engednünk kell, hogy visszajöjjön a PÜNKÖSD.

Nagy ébredés van készülöben. Naponta több ezren térnek meg, és Európa is lázas megmozdulásban van. Új gyülekezetek jönnek létre és ebben a munkában nekünk is részt kell vennünk. Persze lesznek bukások is, de Szentlélek kitöltetések is! Mindig gondoljunk arra: Jézus Krisztus győzelme a mi győzelmünk is. Isten azt akarja: NE ALUDJUNK TOVÁBB!” A konferencia mind a hat napján remekül éreztük magunkat, ehhez hozzájárult az is, hogy családoknál voltunk elszállásolva és nem tömegszállásokon kellett aludnunk, mint más kelet-európai testvéreinknek. Részt vettünk egy európai pünkösdi felvonuláson, amit egy utcai evangélizációnak is fel lehetett fogni. Volt lehetőségünk gyönyörködni Svédország szép tájaiban is egy kirándulás alkalmával. Azt hiszem, elmondhatom: sok felejthetetlen élménnyel gazdagodtunk ez alatt a hat nap alatt, amit Jönköpíngben tölthettünk.

GONDOLKODÓ

Az evolúcióról • Kovács Zoltán

I. rész

Bizonyágtételeink során gyakran találkozunk olyan emberekkel, akik az evolúciós elmélet alapján magyarázva az élőlények keletkezését kétségbe vonják Isten teremtő munkáját. S bár egy bizonyágtételnek nem kell tartalmaznia az evolúciós elmélet cáfolatát, mégis jó, ha ilyen helyzetekben is tudunk valami érvényeset mondani az akadémikusoknak. Annál is inkább, mivel a közöttünk elterjedt, e témával foglalkozó hívő könyvek érvrendszere igencsak gyenge. Olyannyira, hogy még engem, aki a teremtésben hiszek, sem tudnak meggyőzni az evolúciós elmélet tarthatatlanságáról. Ezek többnyire csak a – ma már régen túlhaladott – klasszikus darwini evolúció bírálatával foglalkoznak, azzal is alacsony színvonalon. A múlt évben megjelent viszont egy kis füzet (W. J. Ouweneel: Teremtés vagy evolúció?), ami igen jól tárgyalja az evolúció problémakörét, s ezt ajánlom az érdeklődőknek is. Jómagam e cikkben nem kívánom az evolúciós elmélet gyenge pontjait nagyító alá venni, terjedelmi okoknál fogva sem, csak néhány dolgot megvilágítani, amelyek ismerete hasznos lehet. Az élőlények evolúció általi kifejlődése nem a tudomány álláspontja, csupán a tudományos kutatók jórészének magánvéleménye, mivel az evolúciós elméletet máig sem sikerült bebizonyítaniuk. Így maga az evolúciós elmélet kifejezés sem helyes, hiszen elméletnek csak bizonyított állítások rendszerét nevezhetjük, a nem bizonyított felvetéseknek hipotézis a nevük. Ugyanakkor a teremtésben hívő kutatók az evolúció „bizonyítékait” nehézségek nélkül be tudják illeszteni a maguk rendszerébe. Ezzel elérkeztünk egy igen lényeges ponthoz, tudniillik, hogy az evolúciót valló emberek meggyőződése nem tudományos bizonyítékokon alapszik, hanem hiten, éppúgy, mint a mi teremtéshitünk. Felvetődik a kérdés, hogy ha nincs rá meggyőző bizonyítékuk, akkor miért hisznek az evolúcionista olyan szilárdan az evolúcióban? Azért, mert nincs más lehetőségük! Ők nem hisznek Istenben, és az isteni teremtésen kívül az evolúció az egyetlen lehetséges magyarázat az élőlények létezésére. Az evolúcionista nem akarják a valóságot megismerni, csupán elfogadható magyarázatot kívánnak adni a létező dolgokra abból kiindulva, hogy azokat nem Isten teremtette. Hallani sem akarnak Istenről, fabrikáltak hát a helyébe egy evolúció-istent, ami mindent megold. Szemléletükre jellemző a minden kérdésre „jó” válasz: Miért van hat lába a légynek? Mert így alakult az evolúció során! Hogy mindez hogyan történt, az nem érdekes. Minden az evolúció terméke, ennél fogva az élőlények azért olyanok, amilyenek, mert az evolúció ilyeneknek akarta őket. Az evolúcionista így könnyedén átugorják a nehézségeket, s csak a becsületesebbek ismerik el, hogy az evolúciós elmélettel rengeteg

probléma van, de ők mégis hisznek benne, mert a másik lehetséges megoldás, hogy az anyagi világot Isten teremtette, számukra elfogadhatatlan.

Az evolúcióhit és a teremtéshit viszonyában remekül alkalmazható legállhatatosabb vitapartnerem kedvenc érve, mely szerint a két hit nem azonos súlyú. (Ő persze az evolúciós érveket tartotta súlyosabbnak, mivel azok Isten, vagyis külső segítség nélkül is meg tudják magyarázni a világot.) A teremtéshit Isten kijelentésén alapszik, az evolúcióhit pedig csak az ember Isten elől való menekülése során megalkotott okoskodáson. Melyik a nagyobb dolog tehát, Istennek hinni, vagy embereknek?

Az evolúciós elmélet szüntelenül változik, s a kudarcok hatására egyre agyafűrtabbá válik. A változás jellemzője, hogy a sarkos állításokból visszavesznek, egyre áramvonalasabbá alakítják őket, egészen addig, amíg már alig állítanak valamit, s az ilyen gyenge állítások szinte cáfolhatatlanok. Darwinnál még a létért folytatott küzdelemben a gyengébbek, az alkalmatlanabbak elpusztulnak, és csak az erősebbek, a rátermettebbek maradnak fenn. Ez a szelekció, az evolúció hajtómotorja. Mivel a természetben gyakran fordított szelekció történik, amikor szerencsés véletlenek folytán éppen a gyengébb egyed marad fenn, míg az erősebb elpusztul (pl. agyoncsapja egy villám), így a mai evolucionisták már óvatosabban fogalmaznak. Szerintük a gyengébb, kevésbé rátermett egyedek statisztikai átlagban kisebb szaporodási sikerrel bírnak a rátermettebb egyedeknél, így hosszú idő alatt kiszorulnak a populációból. (Itt a populáció az egyszerűség kedvéért jelentsen csak népeiséget.) Állításuk szemléltetésére gondoljuk meg a következőket!

Tegyük fel, hogy egy parafadugó úszik az óceánban, amely felett általában az egyik part irányába fújó gyenge szellő lengedez. A szellő a dugót e part irányába sodorja. A tengerben vannak áramlatok, melyek a dugót hol előre, hol hátra viszik, így az bármikor visszakerülhet a kiindulási helyére. Vannak váratlan viharok is, ezek szintén segíthetik is a dugót a haladásban, de vissza is vethetik. Nos, az evolucionisták azt mondják, hogy mindez nem számít, mert megfelelően hosszú idő után a parafadugó mégiscsak eljut arra a partra, amelyik felé a szellő fújja. Igazuk van. Lehet, hogy a dugó ezerszer is visszajut a kiindulási helyére, de ha elegendő idő áll rendelkezésére, egyszer eléri a túlsó partot. Példánkban a szellő a szelekciót jelképezte, a dugó pedig a valamilyen evolúciós változás útján járó populációt. S bár láttuk, hogy az evolúció a szelekció segítségével végül célhoz ér, mégis erős fenntartásaim vannak a véletlenek ilyen erősen kiszolgáltatott változásokkal szemben. Én legalábbis nem utaznék ilyen vonaton, amely ugyan biztosan elvinne a szomszéd városba, de ehhez meglehet, hogy 100 millió évre lenne szükség a véletlenek játéka folytán.

Az evolúciós elmélet leggyengébb pontja a véletlenek túlságosan nagy szerepe. Az evolucionisták ugyan váltig hangoztatják, hogy a szelekció fontosabb hajtóerő a véletlennél, de ha jobban belegondolunk, csak egy hajtóerő marad, és ez a véletlen. Az egész élővilágra érvényes ugyanis az a törvény, hogy az élőlények – különböző mechanizmusok révén – küzdenek minden genetikai (örökletes) változás ellen, és magukhoz hasonló utódokat hoznak létre. Ez a törvény a teremtés-történetben is szerepel: „...Hajta tehát a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet az ő neme szerint, és gyümölcstermő fát, amelynek gyümölcsében mag van az ő neme szerint.” (1Móz 1,12) Tehát a növényeknek olyan magjuk van, amelyekből hozzájuk hasonló növények nőnek ki, és nem másfélék. Kis valószínűséggel ugyan, de hiba következhet be a genetikai azonosságot biztosító mechanizmus működésében, s emiatt az utódban valamely gén véletlenszerűen megváltozhat (mutáció), így az utód valamely tulajdonságában eltérő lehet a szülő egyedtől. A mutációk teljesen véletlenszerűen következnek be, az őket hordozó egyedekre általában károsan hatnak, és igen-igen ritka az olyan mutáció, ami megnöveli az egyed életképességét. A szelekció a káros mutációkat kiszelektálja a populációból, a hasznosakat viszont elszaporítja. A fentiek ismeretében nyilvánvaló, hogy valójában a szelekciót is a véletlen irányítja, mert csak a véletlenül létrejött mutációk közül válogat, de maga nem képes új mutációkat létrehozni. A szelekció ugyan

következéskesen jó irányba viszi előre a változásokat, de ezt csak akkor teheti, ha a populációban van jó irányú mutáció, amit a véletlen hozott létre. Ha nincs ilyen mutáció, akkor a szelekció nem tehet semmit. Ebből következik, hogy tulajdonképpen a szelekció is a véletlen foglya.

Az evolúció elsődleges mozgatóereje tehát a véletlen, a rendező erő, a szelekció szerepe csak másodlagos. Ebből viszont következik, hogy az evolúciós elmélet nem elégséges magyarázat az élővilág kialakulására, hiszen a véletlentől ilyen erősen függő folyamat nem lehet képes egy ilyen bonyolult, és ennyire jól működő rendszer létrehozására, mint amilyen akárcsak egy baktérium is.

A hitetlenekkel folytatott vitában tehát két fő érvet használhatunk: Az első az, hogy az evolúció nem bizonyított tény, ezért az ő meggyőződésük is csak hiten alapul, mint a miénk. (De mi Istennek hiszünk, ők meg csak embereknek!) A másik érv pedig a véletlen szerepe, az, hogy az evolúció teljes egészében a véletlentől függ, s mint ilyen, nem hozhatta létre a csodálatosan gazdag élővilágot. Utóbbi érvet mindenestre jól megalapozottan mondjuk el, mert a sokak által ismert példa, mely szerint egy nyomda felrobbanásakor nem áll össze véletlenül egy angol-magyar szótár, nem elégséges érv a túl sok véletlen ellen. Következő számunkban folytatjuk az evolúció problémakörének vizsgálatát.

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Ha akarod • Bérces Judit

*Gyakran olyan természetes,
hogy mint atyját a gyermek
mindenben egyre kérlek.
Apró-cseprő dolgokban,
mindenben,
a hétköznapiakban:*

*Istenem,
légy velem!*

*Utamon
jőjj velem!*

*Gyakran olyan természetes,
hogy mint atyját a gyermek
mindenben egyre kérlek.*

*De gyakran észreveszem,
hogy már nem vagy velem.*

*Valamit mondtam, tettem,
valahová magamtól mentem,
s már nem fogod kezem.*

Olyankor olyan nehéz kérnem.

*Nincs hozzá
gyermeki jogom.*

Olyankor csak azt mondhatom:

Uram: Ha akarod...

Ha akarod, megtisztíthatsz...

Ha akarod, visszaállíthatsz...

Ha akarod, vezethetsz

újra a jóra!

*Ha akarod
Áldalak,
hogy válaszod
mindig kész,
s már nyújtod kezed,
hogy megérints:
Akarom!*

Hibaigazítás

Az Élő Víz 1991/3–4. számának Gondolkodó rovatában megjelent cikkében sajnálatos hiba csúszott. A 31. oldalon a 3. bekezdésben szereplő történet színhelye nem Ausztrália, mint az tévesen megjelent, hanem Új-Zéland. A hibáért olvasóink szíves elnézését kérjük.

Hirdetés

Mozgássérült mellé női ápolót keresek, szükség esetén otthallakással is. Részleteket személyesen beszélünk meg! Érdeklődők írjanak:

Pozsgai Józsefné 1046 Budapest, Erdősor u. 20. sz. címre.

Megnyitotta kapuit az EPK bibliai főiskolája

Az ünnepélyes megnyitóra 1991. október 5-én délután került sor a kadarkúti Vóta-kastélyban. Örömmel és Isten iránti hálaadással adjuk hírül, hogy tizenöt szolgálatra elhívást érző testvér kezdte meg tanulmányait közösségünk első bibliai főiskolájának első évfolyamán. „Dolgozzatok, mert én veletek vagyok!” – a Seregek Ura eme felszólításának főiskolánkra vonatkozó gyakorlati kérdéseiről a következő számban kívánunk részletesen szólni.
{k1991521}

Tisztelt Olvasónk! • a Szerkesztőség

Lassan két éve annak, hogy az *Élő Víz* első számát kezébe vehette. Az a tény, hogy az eddig megjelent számok többnyire elfogytak, hogy közösségünkben átlag minden negyedik tag megvásárolja a lapot, azt mutatja, hogy Ön és testvéreink anyagiakban is megjelenő rokonszenvvel támogatják erőfeszítéseinket.

Kérjük, most se hagyjon cserben! Ossza meg velünk az újságról kialakult véleményét! Szeretnénk megtudni miről olvas(na) szívesen lapunkban, mire kíváncsi, mit szeret, mit nem munkánkban. Azért fordulunk azzal a kéréssel Önhöz: örülnénk, ha a mellékelt kérdőívet kitöltene és eljuttatná hozzánk, mert még jobb lapot szeretnénk írni Önnek. Minden kérdés után több lehetőséget sorol fel az általunk szerkesztett adatlap. Az Ön véleményéhez legközelebb álló válasz kódszámát szíveskedjék bekarikázni. Azoknál a kérdéseknél, ahol nyitva hagytuk a választ (pontozott vonallal jelölve), ott kérjük fogalmazza meg válaszát. Az értékelés teljességéhez kérjük minden kérdésre válaszoljon. Cím: Élő Víz, 1143 Budapest, Gizella u. 37. Beküldési határidő: 1991. november 30.

1. A megjelent nyolc számból hányat vásárolt (olvasott) összesen?

- 1 – mind a nyolcat
- 2 – ötöt, hatot vagy hetet
- 3 – hármát vagy négyet
- 4 – ezt vagy ezenkívül még egyet

2. Mennyire elégedett a megjelenési gyakorisággal?

- 1 – jó lenne, ha havonta jelenne meg
- 2 – a mostani kéthavi megjelenés a jó
- 3 – elég lenne negyedévente megjeleneni
- 4 – évi egyszeri kalendáriumra lenne szükség

3. Általában hányad részét olvassa el a lapnak?

- 1 – az egészet
- 2 – több mint a felét
- 3 – kb. a felét
- 4 – kevesebb mint a felét
- 5 – kb. a negyedét
- 6 – kevesebb mint a negyedét

4. Az Élő Víznek azt a példányát, amelyet Ön szokott olvasni, általában Önön kívül még hányan olvassák (pl. családtag, kolléga)?

... fő

5. Általában egyszerre elolvassa a lapot, vagy többször is kézbe veszi?

- 1 – általában egyszerre elolvasom
- 2 – általában többször is kézbe veszem

6. Előfizeti a lapot vagy számonként vásárolja?

- 1 – előfizetem
- 2 – vásárolok

7. A saját példányán kívül vásárol-e plusz újságot missziós célból, nem hívók számára?

- 1 – rendszeresen vásárolok missziós célból
- 2 – előfordult már, hogy vettem
- 3 – nem vásárolok plusz példányt

8. Az Élő Víz írásai eddig tíz témában jelentek meg: vezércikk (borító belső írása), meditáció (elmélkedések), írás az Írásról (bibliamagyarázat), világablak (hírek a nagyvilágból), körkép (hírek a közösségből), bizonyságok, gondolkodó (tudományos ismeretterjesztés) kulturális ajánlatok (hanglemez, könyv), keresztrejtvény, gyermek melléklet. Kérjük, a megfelelő kódszám bekarikázásával jelölje, milyen gyakran olvassa a lap egyes részeit!

	mindig	gyakran	ritkán	soha
vezércikk	4	3	2	1
meditáció	4	3	2	1
írás az Írásról	4	3	2	1
világablak	4	3	2	1
körkép	4	3	2	1
bizonyságok	4	3	2	1
gondolkodó	4	3	2	1
kritika	4	3	2	1
keresztrejtvény	4	3	2	1
gyermek melléklet	4	3	2	1

9. Kérjük a megfelelő szám bekarikázásával értékelje a lap egyes részeit az iskolai osztályzatoknak megfelelően.

tetszik

nem tetszik

vezércikk	5	4	3	2	1
meditáció	5	4	3	2	1
írás az Írásról	5	4	3	2	1
világablak	5	4	3	2	1
körkép	5	4	3	2	1
bizonyságok	5	4	3	2	1
gondolkodó	5	4	3	2	1
kritika	5	4	3	2	1
keresztrejtvény	5	4	3	2	1
gyermek melléklet	5	4	3	2	1

10. Milyen más témájú, műfajú írásokat olvasna szívesen a lapban? Kérjük karikázza be a megfelelő kódszámot.

	Szívesen olvasnám	Nem olvasnám szívesen
más egyházak élete	2	1
hitelvi kérdések	2	1
egyháztörténet	2	1
szépirodalom	2	1
olvasói vélemények	2	1
társadalmi elemzések	2	1
útleírás	2	1
háztartási tanácsok	2	1
gyermeknevelés	2	1
szerelem, házasság	2	1
ifjúsági rovat	2	1
politika	2	1
humor	2	1
érdekes sztorik	2	1
sport, popzene	2	1
egyéb:	...	...

11. Kérjük a megfelelő szám bekarikázásával értékeire az Élő Víz című íjságot az iskolai osztályzatoknak megfelelően.

	tetszik	nem tetszik
a lap egésze	5 4 3 2 1	
keresztény gondolatisága	5 4 3 2 1	
érdekessége	5 4 3 2 1	
információgazdagsága	5 4 3 2 1	
olvasmányossága	5 4 3 2 1	

tárgyilagossága	5	4	3	2	1
a lap külleme, megjelenése	5	4	3	2	1
formai szerkesztése	5	4	3	2	1
fotók minősége	5	4	3	2	1
problémaérzékenysége	5	4	3	2	1
szókimondása	5	4	3	2	1

12. Ha Önön múltna, mit változtatna meg elsősorban a lapban?

13. Szokta-e olvasni az alábbi lapokat? Kérjük karikázza be mindegyik lapnál a megfelelő számot!

	gyakran	néha	soha
Békehírnök	3	2	1
Új Exodus	3	2	1
Éjféli kiáltás	3	2	1
Vigília	3	2	1
Teológia	3	2	1
Confessio	3	2	1
Reformátusok Lapja	3	2	1
Új Ember	3	2	1
Családi Lap	3	2	1
Nők Lapja	3	2	1
Szabad Föld	3	2	1
valamilyen politikai napilap	3	2	1
HVG	3	2	1
2000	3	2	1

SZEMÉLYI ADATOK

1. Neme:

1 – férfi

2 – nő

2. Melyik évben született:

19...-ben

3. Gyülekezeti funkciója:

1 – főállású lelkimunkás

2 – presbiter

3 – gyülekezeti tag

4 – más egyház tagja, éspedig:

5 – nem hívó

4. Mióta tagja közösségünknek?

19... óta

5. Iskolai végzettsége:

1 – 8 általános vagy ennél kevesebb

2 – középiskola érettségi nélkül

- 3 – középiskola érettségivel
- 4 – főiskola, egyetem
- 5 – egyéb, éspedig:

6. Foglalkozása:

- 1 – vezető
- 2 – beosztott értelmiségi
- 3 – adminisztrátor
- 4 – szak-, betanított munkás, művezető
- 5 – földmunkás
- 6 – kisiparos, vállalkozó
- 7 – nyugdíjas
- 8 – tanuló

7. Lakóhelye:

- 1 – Budapest
- 2 – megyeszékhely
- 3 – egyéb város
- 4 – község

8. Volt már külföldi pünkösdi gyülekezetben?

- 1 – igen
- 2 – nem

KÖSZÖNJÜK, HOGY VÁLASZOLT!

Impresszum

A borítón WARTBURG vára, ahol Luther Mártont BölcS Frigyes 1521. május–1522. március között fogva tartja megmentve ezzel a reformátor életét.

Főszerkesztő: TELEGDI JÓZSEF

Szerkesztő: D. NAGY ANDRÁS

Szerkesztő Bizottság: ifj. KOVÁCS BÉLA, KOVÁCS ZOLTÁN, MAKOVEI JÁNOS, NAGY MIKLÓS, PÁNCZÉL JÁNOS, PEREI MÁRTA, PIRKA BEÁTA

Tördelőszerkesztő: DÉNES FERENC

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella u. 37. Telefon: 251–6987

Felelős kiadó: TÓTH LÁSZLÓ üv. elnök

Kéziratot nem örzünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: *Makovei János*

{k1991522}

VÍZSZINTES: **1.** Egy nagyon fontos utasítás a Bibliából... **15.** Közösségi életünk fontos alkalmá **16.** Bő öltözékhez használnak ilyet **17.** Igen elegáns szín **18.** Cukorka is van ilyen **19.** Két betű – két pont különbséggel **20.** Az elvetett mag tenné, ha esőt kapna **21.** Van aki ezt a különös nevű költőt szereti **22.** Ezt tenné egy oroszlán, ha kiszabadulna ketrecéből **23.** Tejtermék – visszafelé **24.** Azonos magánhangzók **25.** Itt segít neked Jézus **27.** Egy... **28.** Nikolett becézve **29.** Festő szerszámod **31.** 500 – római számmal **32.** Kinek a fia volt Tharé? **33.** Női név – becézve **34.** Életünknek ezt a részét nem elfelejteni, hanem elrendezni kell **37.** Egy főpap kézzel jelez **38.** Egy bibliai nevű fiú péksüteménye **40.** Olaszországi folyó **41.**

Feszültség mértékegysége **42.** Nem a napon teszi, hanem magában valaki, egy fontos gondolatával **45.** Szovjet repülőgép – márkajelzése **46.** Nem együtt **48.** Részvény Társaság **49.** Román autó márkajelzés **50.** Török Tihamér **52.** Dicsőítő szó (helyesírási hibával) **54.** Ez a pillér... **55.** Horváth Tivadar **56.** Az Ő korát irigyelheti valaki **60.** Júdás is vásárolt ilyet **61.** Valaki, aki szeret, ezt teszi veled **62.** Ismeretlen férfi személy **63.** Elegendem van belőled – visszafelé **64.** Egy híres bibliai hely Lakhai... **65.** Egy betű híján bibliai név **67.** Kivel küldött üzenetet az Úr Máriának? **70.** D. L. K. **71.** Adjátok meg, kinek mi jár – erről gondoskodik ez a hivatal... **72.** Aukció betűi keverve **73.** ... dan Husszein – ki ne hallott volna róla? **74.** ...ma – íz **75.** Kérdő szó – visszafelé **76.** Mindennek van, amit feldobnak... **79.** A. T. **80.** Egy i-vel kiegészítve vezetéknev **81.** Gyakori kérdés **84.** Férfi név becézve – visszafelé **86.** Kiegészítő **87.** Nem mozdul – visszafelé **88.** Kinek a felesége lett szoborrá?
FÜGGŐLEGES: 1. A bibliai idézet folytatása **2.** Női név **3.** Így vonul a násznép – visszafelé **4.** Folyó neve a Bibliában **5.** Kiejtett mássalhangzó **6.** Egy kisvárosunk nevének a fele **7.** Ilyen szíve van annak, aki nem adta át magát Jézusnak **8.** Sok ember inkább ezt hiszi, mint a teremtés tényét **9.** Folyadékkal betérít **10.** Múlt idő jele **11.** Nagyobb magasságban nyáron is van **12.** ... kút **13.** Növénytermesztéshez szükséges **14.** Birtokos névmás (?) **20.** Hím macska **22.** Elmúlt az idő felettük **23.** Az ilyen tulajdonságok örömet okoznak **26.** Diplomáciai Testület **30.** Bio ... **31.** 552 – római számokkal **34.** Kitől várnak segítséget a muzulmánok? **35.** Álló víz **36.** Izrael egyik királya **39.** Lejegyezte **43.** Ettől a ponttól **44.** Innen hozatta haza Dávid Méfibósetet **47.** Az a másik személy nem ül... **51.** Jézus egyik neve a próféta szerint **52.** Mózes egyik kísérője **53.** Túlhevített. – visszafelé **57.** Ilyen rózsza is van **58.** Ezek a helyek a „bűn templomai” **59.** ... be ennyivel **60.** Bálványimádást vezetett be a Bírák korában **66.** A napon volt és ... **68.** Román és Svéd autók felségjelzése **69.** Nem az a férfi, hanem ... **77.** Isten adománya az ember számára **78.** Kérdő szó **82.** S. T. **83.** ... AL – az Izraeli polgári repülőársaság jelzése **84.** I. E. **85.** Személynévmás

Beküldendő:

vízszintes 1. és függőleges 1. sorok.

Beküldési határidő: 1991. november 20. (Élő Víz, 1143 Budapest, Gizella u. 37.)

A nyertesek közt könyvjutalmat sorsolunk ki!

Az előző számunkban megjelent rejtvény helyes megfejtése: „MERT AZÉRT JÖTT AZ EMBERNEK FIA, HOGY MEGKERESSE ÉS MEGTARTSA AMI ELVESZETT.”

Könyvjutalmat nyertek: Fodor Márta (*Békés*), Kusz Istvánné (*Dombóvár*), Varga Lajos (*Battonya*).

GYERMEKKÖR

{k1991523}

{k1991524}

{k1991525}

{k1991526}

{k19915D}